

The background of the cover is a celestial scene with a bright, glowing sun or star in the center, surrounded by soft, golden light and scattered stardust. A man with dark hair and striking blue eyes is the central figure. He has large, feathered wings that are white on the inside and brown on the outside. He is wearing a green military-style vest over a dark shirt. The vest has several patches, including a yellow one with a smiley face, a blue one with a star, and a silver dog tag hanging from a chain around his neck. He is holding a sword with a blue hilt in his right hand. The overall tone is epic and heroic.

ANNA
ERISHKIGAL

EROI de
DEMULT

Cartea 1x01 a Epopeii '*Sabia Zeilor*'

Ediția română - Romanian Language Edition

EROI DE DEMULT

(o nuvelă)



de
Anna Erishkigal

·
Epopoei Sabia Zeilor
(Episod 1x01)

·
Ediția română



Drepturi de autor 2012, 2017
Toate drepturile rezervate

Prezentare

Colonelul Mikhail Manniki'ili din Forțele Speciale Angelice se trezește rănit mortal în nava prăbușită. Cea care îl salvează are o putere misterioasă de a vindeca. Dar cine l-a doborât pe Mikhail? Și de ce?

Ninsianna a avut întotdeauna o relație specială cu zeița. Descende dintr-o linie lungă de șamani și vindecători. Când fuge în deșert pentru a scăpa de căsătoria forțată cu fiul arogant al Conducătorului, ultimul lucru la care se așteaptă este să cadă din cer un om cu aripi.

În tot acest timp, în rai, Primul-ministru Lucifer, fiul adoptat al Împăratului Etern, coace un plan pentru a trece peste dorințele tatălui său nemuritor.

Este o luptă pe viață și pe moarte în această primă parte a repovestirii sci-fi Sabia Zeilor despre mitul îngerilor căzuți.

Această carte NU este o ficțiune cu caracter religios!

Cuprins

Prezentare

Cuprins

Dedicație

O notă despre timp...

GENEZA 1-6

Prolog

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

FRAGMENT: Sabia Zeilor

Un mesaj de la Anna

Un moment din timpul tău, te rog...

FRAGMENT: Un înger gotic de Crăciun

Piese de Șah

Lista Speciilor

Despre Autor

Alte cărți de Anna Erishkigal

Copyright

Endnotes

Dedicație

Dedic această carte tuturor femeilor și bărbaților bravi care slujesc în forțele armate. Vouă vă dedic cel mai mare, cel mai puternic super-erou care a călcat vreodată pe pământ. Arhanghelul Mihail. Un soldat... ca voi.

Sunteți asemenea vântului care ne poartă aripile. Mulțumim!

O notă despre timp...

Toate faptele din acest roman se petrec cronologic sau concomitent. Orice abatere este specificată- “în urmă cu trei ore” sau “în prezent”. Deoarece povestea este relatată din punctul de vedere al unor personaje diferite, unele evenimente se pot suprapune temporal pentru a oferi cititorului o privire de ansamblu asupra acțiunii. Chiar și așa, de obicei, principiul cronologic este respectat.

Alianța Galactică și Imperiul Sata’anic deopotrivă măsoară scurgerea timpului prin raportarea la ziua în care Împăratul Etern a semnat acordul conform căruia Calea Lactee se diviza în două imperii (adică în urmă cu 152.000+ ani). *D.Î.* înseamnă “După Împărați”. Punctul zecimal după an marchează luna, adică 02 = februarie. Toate datele Galactice Standard corespund timpului de pe Pământ, dacă nu se menționează altfel.

$$152,323.02 = 2 \text{ februarie } 3390 \text{ î.H.}$$

Geneza 1-6

*Și s-a întâmplat, pe când oamenii au început a se înmulți
pe fața pământului și li s-au născut fiice,*

*Că fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau
frumoase și și-au luat soții din toate pe care le-au ales. [...]*

*Erau uriași pe pământ în acele zile și, de asemenea, după
aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor
și ele le-au născut copii, aceștia au devenit oameni puternici,
care au fost în vechime oameni de renume.*

Prolog



Tărâmurile Transcedentale
Împăratul Shay'tan

SHAY'TAN

Cei doi zei străvechi se apleacă deasupra galaxiei de argint strălucitoare care se învârtea în spațiu, contemplând următoarea mișcare. Așa făceau din timpuri irememoriabile, Dumnezeu și Diavol, doi adversari antici captivi pentru totdeauna într-un joc de șah.

Cea mai mare dintre cele două divinități, un dragon roșu enorm, mută un pion negru în calea unei ture albe.

-Nu mai ai pioni! bombăni Shay'tan.

-Piesele Curții valorează mai mult decât pionii!

Adversarul său, ce purta o robă albă, îl depăși cu ușurință:

-Ele le pot dejuca planurile.

-Ahh... Râsul lui Shay'tan se transformă într-un rânjel de vânătoare. Nu ai suficient respect pentru pioni. Nu contează cât de puternice sunt piesele Curții tale, zise el, mutând un al doilea pion negru pentru a lua tura. Nu vei avea niciodată destule. Mai ales dacă vei continua să mizezi pe mișcări banale.

Aruncă tura nefericită în grămada lui tot mai mare de cuceriri, care zăcea împrăștiată în jurul tronului asemenea unui morman de jucării stricate. Împăratul Etern Hashem mimă o expresie de indignare.

-Folosesc piese superioare pentru a avea o strategie superioară! spuse el. Într-adevăr, Shay'tan. Gândești prea mult pe termen scurt ca să înțelegi subtilitățile!

-Victoria este legată de numere! râse Shay'tan. Cel care are cele mai multe piese câștigă.

Sprâncenele stufoase ale Împăratului se împreună, concentrându-se... El analiză o tură neagră care orbita în jurul unui nebun, adânc pe teritoriile neexplorate.

-Ce urmărești, bătrân diavol?

Shay'tan mimă cel mai nevinovat rânjet al său, coada lui lungă și roșie zvâcnind ca aceea a unei pisici ce urmărește un șoarece. Hashem luă un cal alb și se gândi la următoarea mișcare. Rânjetul lui Shay'tan dispăru când își dădu seama ce piesă de șah avea să folosească adversarul său. Aripile sale pielose zvâcniră spre exterior în timp ce Hashem muta calul alb spre premiul cel mai mare.

-Cal alb, Sector Z3...

-Oh, nu, nu faci asta!

Shay'tan își înșfăcă tura neagră și o trânti asupra galaxiei, aruncând calul alb din cer.

Camera se zdruncină.

Tavanul dispăru, transformându-se într-un baldachin orbitor de lumină albă.

-Shay'tan! strigă o femeie. Trebuia să-ți aștepți rândul!

O figură aurie, vagă, deveni vizibilă în ceruri, veghind deasupra lor ca și cum ei înșiși ar fi fost piese de șah pe o tablă mult mai mare. Cu o răsucire a încheieturii mâinii, Cea-Care-Este îi goli de preștiința lor și îi aruncă înapoi în galaxie, pentru a vedea cum aveau să li se manifeste mișcările în imperiile galactice pe care ambii le conduceau.

Capitolul 1



*Aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiecele oamenilor
și ele le-au născut copii, aceștia au devenit oameni puternici,
care au fost în vechime oameni de renume.*

Geneza 3-6

Februarie – 3,390 î.Hr.

Durere.

Metalul îi străpunse carnea într-o explozie de scânteii arzătoare, zdrobitoare, ce cuprindeau întreg corpul. Gâlgâi în agonie când o tijă de oțel îi străpunse pieptul, țintuindu-l pe puntea navei sale ca un fluture. Sângele îi năvăli în plămâni, arzând și sufocându-l. Mirosul dulce, arămiu umplea aerul; mirosul propriei sale moați iminente.

Încercă să-și amintească propriul nume; dar nu existau amintiri, doar senzația de cădere.

„Deci asta e? Sfârșitul...”

O singură lacrimă i se scurse în timp ce nava lovea atmosfera, începând să ardă; simți cu ascuțime înțepătura sărată care traversa o tăietură, chiar și prin căldura și durerea celorlalte leziuni. *Singur.* Știuse dintotdeauna că va muri singur.

Nava scoase un sunet arsuzitor drept avertisment.

El închise ochii și se rugă să treacă în liniște în vid, să își simtă viața scurgându-i-se din trup pentru ca durerea să se sfârșească. Dar, chiar aproape de moarte, partea care îi amintea cine este, de fapt, îi șopti:

Luptă!

Supraviețuiește!

Trăiește o altă zi.

Își încheștă pumnul în jurul figurinei mici și negre pe care o păstra mereu lângă inima sa. Avea să finalizeze misiunea. Avea să îi înfrângă pe cei care făcuseră asta; chiar dacă nu avea nicio amintire a celor împotriva cărora lupta sau a motivului pentru care lupta.

Mult timp după ce ar fi trebuit să fi trecut dincolo de această lume, el continuă să lupte pentru fiecare gură de aer.

Capitolul 2



Februarie – 3,390 î.Hr.

Pământul: 12 ore mai devreme

NINSIANNA

Deșertul care se întindea între cele două mari râuri era un loc neospitalier, chiar și în timpul sezonului ploios. Nu existau multe locuri în care să te poți adăposti aici. Numai moloz și mănunchiul ocazional de desiș, resturile scheletice ale pâraurilor de mult secate și muntele îndepărtat pe care dușmanii lor îl considerau apanajul sacru al zeului lor.

Ninsianna, al cărei nume însemna *Cea-care-slujește-zeiței*, se ghemui în spatele unui morman de pietre, inima bătându-i puternic atunci când trei războinici îmbrăcați în kilt se apropiară periculos de mult de locul unde ea se ascunsese, adunând crengi uscate din tufișuri pentru a aprinde un foc.

-De ce ar veni pe aici? întrebă Tirdard.

-A vrut să scape de *el*, spuse Dadbeh.

-Nu-l lăsa să te audă spunând asta, zise Firouz. El se crede îndrăgostit de ea."

-Așa ar și trebui să fie! spuse Tirdard. Se presupune că trebuie să se căsătorească la solstițiul de vară."

-Nu și dacă nu reușește să o prindă, răspunse Firouz.

-Dacă mă întrebați *pe mine*, pufni Dadbeh, ea a fugit cu un alt bărbat.

Ninsianna își acoperi gura cu mâna pentru a opri cuvintele ce amenințau să îi țâșnească printre buze: „*Nu poți să înțelegi că pur și simplu nu vreau să mă căsătoresc cu el?*” Își exprimase protestul zgomotos, de multe ori, dar nimănui nu îi păsa de dorințele unei femei.

-Gândește-te ce copii frumoși vei avea, îi spusese tatăl său, ironizându-i ezitarea. Cea-Care-Este aprobă această uniune. El este fiul unei căpetenii. Gândește-te ce prestigiu ne va aduce legătura caselor noastre.

Ei bine, ea nu voia să fie producătoarea de urmași a nimănui! Nu pentru sat. Nici măcar pentru Cea-Care-Este!

Conversația se încheie când Jamin pași înapoi în zona de campare, cărând o gazelă moartă pe umerii musculoși. Era un bărbat frumos, cu ten negricios, un nas drept și fin, și ochii cei mai negri văzuți vreodată. Fiecare femeie din sat se pierdea în fața puterii lui de atracție.

Fiecare femeie cu excepția ei...

Ea era singura pradă pe care nu reușise să o atragă în patul lui!

Cel mai bun prieten al lui, Siamek, un bărbat înalt și competent, așază sulițele cu vârf de obsidian și capa lui Jamin.

-Vezi vreun semn al trecerii ei? întrebă Firouz.

-Doar urme de pași, răspunse Jamin arătând către nord-est. Câteva mii de coți în *această* direcție.

-De ce s-ar îndrepta direct spre dușmanii noștri? întrebă Firouz. Nu realizează ca Halifianii o vor lua prizonieră?

-Pentru că este *femeie*, râse Jamin. Doar zeii știu ce îi trece prin mintea aia frumoasă.

Ninsianna apucă o piatră, încercând să reziste impulsului de a o arunca în capul arogant al fiului căpeteniei. Dacă nu ar fi fost stăpână pe "facultățile ei mintale", el ar fi fost mort până acum!

-Asta e ceea ce primești dacă te ții după fiica șamanului, spuse Firouz.

-Noi toți te-am avertizat, adăugă Siamek. Ninsianna este nestatornică.

Dadbeh râse.

-Oh, Jamin! *Te vreau!*

Omul mic vorbise cu o voce înaltă, falsetto. Întoarse capul, pretinzând a fi celălalt sine al său:

-Ba nu, de fapt nu te vreau! continuă, iar apoi își întoarse spatele. Ba da, te vreau!

Se întoarse înapoi din nou:

-Nu, nu pot!

Tirdard își acoperi gura cu mâna, încercând să nu râdă.

-Tot timpul acesta, zise Firouz intrând și el în joc și împingându-și bazinul înainte în încercarea de a imita mersul unei femei. Jucându-se cu magia tatălui ei!

-Shazam! rosti Dadbeh agităndu-și degetele. Jamin îi cade sub vraja.

-*Cade?* pufni Jamin. Nu chiar. Tatăl meu încurajează uniunea

aceasta.

Privi către stânca după care Ninsianna stătea ascunsă:

-Femeie tipică! Prea proastă ca să își înțeleagă propria minte.

Îngenunche lângă gazela moartă, scoase recipientul cu apă și se stropi cu câteva picături pe cap.

-Îți mulțumesc, frate, murmură el, pentru darul vieții tale.

Vântul se înțeți și răspunse într-un glas pe care numai Ninsianna îl putea auzi.

„Cu mare drag, fiu favorit...”

Jamin tăie pântecele gazelei cu o lamă de oxid, separând ca un expert organele interne de măruntaie pentru ca, atunci când vor pleca, hienele să le mănânce.

Siamek se lăsă pe vine lângă el și arătă spre cicatricea de pe burta lui Jamin.

-Arătai precum gazela asta când te-am cărat înapoi cu intestinele scoase afară după vânătoarea de bouri.

Vorbea scăzut, astfel încât ceilalți bărbați nu puteau să-l audă:

-Dacă ea nu te-ar fi cusut, vindecându-te, ai fi mort. Poate ai confundat tratamentele ei cu dragostea.

În spatele rocii, Ninsianna își ținu respirația.

„Te rog... Fă-l să asculte...”

Jamin înfipse cuțitul în gazela moartă.

-Iar acesta este motivul pentru care trebuie să o aducem înapoi! spuse el. Assur are nevoie de tămăduitoarea lui ucenică.

Smulse unul dintre picioarele animalului și îi întinse carnea lui Siamek. Ochii lui negri îl sfredeau pe secundul său.

Siamek dădu din cap. El nu îl contrazicea *niciodată* pe Jamin în fața celorlalți oameni, dar fuseseră prieteni atât de mult timp, încât, între patru ochi, își spunea părerile fără ocolișuri. Siamek se ridică și puse carnea pe foc.

Jamin stătea cu fața spre muntele îndepărtat, având o expresie vulnerabilă pe măsură ce soarele alerga spre orizont.

-Unde ești? murmură el.

Își așază piciorul îmbrăcat în piele pe stânca după care Ninsianna stătea ascunsă și privi îndelung orizontul, fixându-și pelerina cu ajutorul unei agrafe de os sculptate cu măiestrie.

Ninsianna se ghemui ca un animal de pradă, ascunzându-se printre stânci. Vântul își schimbă direcția. Fumul bătea înspre ea acum, aducând cu sine mirosul savuros de carne prăjită, condimentată cu usturoi sălbatic și câteva plante aromate din

deșert. Stomacul îi mârâi, amintindu-i că în ultimele trei zile nu mâncase nimic altceva decât bastirma- carne sărată și uscată.

Unde avea să trăiască? O femeie fără sat?

Niciun alt trib nu ar îndrăzni să o primească.

Vântul șopti:

„Ar fi într-adevăr atât de rău? Să fii soția unei viitoare căpetenii?”

Ea își apucă gulerul, sfâșiată de nesiguranță. Rezistase întotdeauna în fața darurilor lui și a încercărilor de a o seduce; în fața modului în care el o urmărise, întotdeauna ca un leu vânându-și tiptil prada. Dar atunci când fusese rănit, o nouă latură cu totul vulnerabilă a lui Jamin apăruse. În fiecare zi, când ea mergea să îi schimbe bandajele, el îi spunea povești despre toate locurile pe care le vizitase, popoarele pe care le întâlnise și lucrurile sălbatice și frumoase pe care le văzuse.

Îi promisese că, dacă îi va deveni soție, o va lua cu el.

În cele din urmă, Ninsianna spusese "da".

Dar apoi Jamin se însănătoșise și revenise la a fi- el!

Când fata rupsesse logodna, Jamin se opusese cu tărie. Poate dacă i-ar explica într-un fel că fusese speriată? Poate că el își învățase lecția?

Tot ce trebuia să facă era să se ridice și să spună „aici sunt.”

-Hei, Jamin! îl strigă Firouz. Ce ai de gând să faci cu ea odată ce o prindem?

-O pun pe genunchiul meu și o chelfănesc, spuse Jamin. Așa cum ar fi trebuit să facă tatăl ei cu mult timp în urmă.

Războinicii râseră.

Îndoielile Ninsiannei înghețară în piept. Bărbatul tipic! Spune un lucru ca să curteze o femeie, iar apoi un alt lucru doar pentru a își impresiona prietenii. Fusese înșelată de el o dată. Nu avea să își compromită judecata de dragul lui și a doua oară!

Continuă să aștepte până când toți bărbații se așezară să mănânce și apoi, foarte atent, începu să se târască înapoi. O pietricică se rostogoli și îl lovi pe unul dintre războinici.

Scârț!

Ninsianna îngheță.

Toți cei cinci bărbați se uitară în direcția ei. Inima îi bătea frenetic. Își lipi corpul de pământ.

„Să nu mă vadă... Să nu mă vadă...”

În cazul în care ei s-ar fi ridicat, ea ar fi fost expusă.

Șopti rugăciunea pe care tatăl ei o rostea ori de câte ori aveau

nevoie să pornească un foc, iar lemnul era umed, și își imaginează focul solstițiului pe care îl aprindeau de două ori pe an. Focul izbucni într-o rafală arzătoare, făcând carnea să sfârâie și să se aprindă. Bărbații se luptară să potolească vâlvătaia înainte ca bucata de carne să se transforme în cenușă.

„Mulțumesc, Mamă!”

Ninsianna așteptă până când bărbații se așezară din nou pentru a mânca, iar apoi se strecură înapoi până când ajunse la un *wadi*, un pârâu uscat de deșert care avea apă numai după ploile torențiale. La fundul său se afla o gaură întunecată, umedă, în care Dadbeh și Firouz săpaseră pentru a găsi apă. Aici, în deșert, apa se evaporă repede. Nu numai că acea gaura era deja secată, dar solul avea un aer bolnav, urât mirositor.

Darul de a *vedea*, pe care îl moștenise de la tatăl ei, o avertiza în legătură cu apropierea duhurilor rele. Oricine ar fi băut apa aceasta avea să sufere de dureri abdominale și diaree explozivă.

Ninsianna chicoti. Poate că *asta* i-ar descuraja pe Jamin și oamenii lui?

Se grăbi spre vest, departe de teritoriul Ubaid, departe de Assur, departe de părinții ei, care vorbeau despre obligație și datorie. Aici, în deșert, un singur călător ar putea trece neobservat, dar o ceată de războinici ar trezi atenția dușmanilor lor.

Nici măcar Jamin nu ar îndrăzni să riște un război cu tribul feroce Halifian!

Soarele cobora în spatele muntelui pe care Ubaizii îl numeau "dinți de hienă." Tribul Halifian considera acest munte sacru. În cazul în care Jamin ar fi fost prins acolo, ar fi izbucnit cu siguranță o luptă.

Wadi-ul se întuneca pe măsură ce ținutul aluneca, la rândul lui, în întuneric, dar harul de *a ști*, pe care îl moștenise de la tatăl ei șaman, îi lumina calea. Fiecare lucru viu emana o anume aură, de la cel mai mic fir de iarbă până la scorpionii care se strecurau printre stânci. Tatăl ei pretindea că femeile nu ar fi trebuit să *vadă*, dar ea putea simți mult mai mult decât credea el.

Se împiedică de o stâncă.

Cu un strigăt, se pomeni cu fața în jos pe pământ. Respirând din greu, se ridică și își scutură praful galben de pe rochie. Trebuia să găsească adăpost. Departe, în deșert, nu exista nicio aură.

Ah! Cât de mult ura întunericul!

Ninsianna stoarse o înghițitură de apă din recipientul său de

vezică de animal, recipient acum flasc și moale. Dacă nu reușea să găsească apă în curând, nu avea să aibă altă alegere decât să se întoarcă la râu.

Închise ochii și ridică palmele spre cer.

„*Minunată Mamă? Mi-e sete...*”

Chiar la stânga ei, solul străluci, mânat de un murmur slab de viață. Apă subterană? Dacă nu ar fi căzut, probabil că nu l-ar fi observat.

Fata urmă calea wadi-ului, îndreptându-se spre muntele sacru. Un miros slab de pământ era purtat în vânt. Ninsianna se opri și miroși.

Apă?

Se repezi spre o stâncă ce era atât de mare încât *wadi-ul* fusese forțat să își croiască drum în jurul acesteia. Prelingându-se dintr-o fisură, un izvor mic de apă oferea lichid dătător de viață.

„*Mulțumesc, Mamă!*”

Ninsianna își umplu mâinile și oferă prima înghițitură pământului, înainte de a-și scufunda din nou degetele în bazinul minuscul care se formase la bază. Era rece și dulce, fără duhoarea îngrozitoare care indica prezența spiritelor rele.

Scoase o pătură de lână din tolba ei piele. Aici, în deșert, un om putea muri din cauza căldurii în timpul zilei, iar apoi îngheța până la moarte pe timp de noapte. Totuși, aprinderea focului era cea mai sigură cale de a atrage atenție nedorită asupra sa. Fata se sprijini de stâncă, meditănd la destinul greu pe care îl avea.

Logodită! Cu un bărbat pe care nu îl iubea!

Noaptea deveni extrem de rece. Ninsianna începu să tremure. O haită de hiene se apropie, lătrând într-un mod neliniștitor. Fata își scoase lama de oxid și o strănse la piept. Un șarpe ieși din vizuină și şuieră. În deșert, un animal scoase un strigăt de moarte.

-Mamă? zise ea cu voce ciripită. Știu că îl plăci pe Jamin, dar are un temperament teribil. Nu puteai să-l faci să se îndrăgostească de altcineva?

Ce ar putea-o face pe zeiță să își nesocotească fiul favorit? Fata privi către stele.

Shazam! Ninsianna a făcut magia tatălui ei...

Ei bine, nu o făcuse. Nu chiar. Poate doar un pic... Ajunsese să îi pese de el, iar el fusese un insuportabil.

Ce-ar fi dacă...?

„*Poate dacă aș face un ritual de dragoste pentru el?*”

Ninsianna chicoti, cotrobăind prin tolba sa pentru a găsi relicvele sacre pe care le furase de la tatăl ei. Un sac de oase pentru a ghici viitorul. Parrotia uscate pentru a simboliza spiritul. O bucată de lăpislazuli pentru a simboliza Pământul. Mâna ei tremură când atinge ultimul obiect; o sticlă mică din argilă care conținea o tinctură de boabe Belladonna și păstăi de mac. *El* susținea că, în cazul în care o femeie ar fi băut poțiunea, ar fi devenit pierdută în vis. Dar, fără această poțiune, nici măcar tatăl ei nu putea auzi mesaje de la zei.

„De ce ar trebui să dicteze bărbații soarta femeilor, dacă o *zeiță* a creat tot ceea ce este?”

Ninsianna desfăcu dopul sticlei și miroși precaută. Nu putea înrăutăți cu nimic situația. Ciupindu-și nasul, bău întreaga sticlă.

Ugh! Avea un gust asemănător urinei de capră!

Puse mâna la gură pentru a nu vomita.

Un sunet asemănător celei al apei învolburate îi vâjâi în urechi. Se târî spre izvorul sacru și înghiți pumni de apă, încercând să scape de gustul din gură, dar urlatul creștea mai puternic decât lumea din jurul ei. Fata se ghemui, strângându-și stomacul. De ce, oh, de ce folosise, oare, de magia interzisă?

În cele din urmă, zgomotul începu să se liniștească. Nu. Nu era liniște. Gândurile curgeau în jurul ei ca un râu blând de informații. Ninsianna întinse palmele în sus, spre cer, și începu să îngâne o rugăciune:

O, Preamărită Mamă!

Tu ai puterea de a schimba soarta.

În mâinile tale binevoitoare,

Răul devine bun.

La dreapta ta este Justiția,

La stânga este Bunătatea.

Către tine mă întorc pentru a face jalbă.

În timp ce cânta, lumina spiritului care curge prin fiecare creatură vie începu să strălucească mai luminos. Șoarecii vorbiră. Scorpionii trimiseră mesaje. Chiar și gândacii de bălegar păreau să aibă ceva important de spus. Ninsianna apucă lama de oxid și tăie sticla vulcanică neagră în palmă.

Stoarse trei picături de sânge pe vasul mic, de argilă; apoi, îndreptă vasul spre cer.

-O, Preamărită Mamă! strigă ea. Găsește-i lui Jamin o parteneră suficient de puternică încât să-l pună la locul lui. Și adu-mi mie pe cineva suficient de puternic încât să-l facă să se retragă!

În deșert, câțiva șacali urlau, dar de data aceasta urletul lor nu mai suna amenințător. Părea că ea ar fi devenit una cu haita.

O amorțeală paralizantă i se strecură în mâini. Țiuitul insectelor căpătă tonalitatea stranie a unui ritual șamanic. Iarba și tufișurile străluceau luminos, înconjurată de un verde fosforescent. Spirale subțiri de aură cuprindeau tot ceea ce se vedea, dezvăluind cum toate lucrurile se legau între ele. Chiar și rocile străluceau cu o lumină somnoroasă, dar foarte vie.

Sus, în ceruri, stelele se roteau într-un dans lent, grațios. Lacrimile îi curseră pe obraji în timp stelele murmurau un cântec fără cuvinte.

„Soră! Alătură-te nouă...”

Fata se întinse pentru a le atinge.

-Atât de frumos, șopti ea. Când pot să mă alătur lor?

Timpul și spațiul deveniră lipsite de sens în timp ce un lanț imagini plutea spre ea pe râul larg: un bărbat îmbrăcat în robă albă, așezat pe un tron. În spatele lui creștea un copac magnific dintr-o grădină luxuriantă, verde, înconjurat de un oraș cu trei sori de aur. Din și spre cetate, creaturi ciudate traversau stelele în canoe ciudate.

Cântecul se schimbă.

Un întuneric terifiant alunecă spre centru.

„Mamă! Ajută-ne!” strigară stelele.

Vântul se întete.

„Ninsianna...” șopti Cea-Care-Este. „Am nevoie de ajutorul tău.”

Zeița își îndreptă ochii spre o canoe de argint din cer. Un bărbat diferit de toți ceilalți lupta cu boala teribilă ce împovăra stelele; era frumos, deși părea ucigător. Diferit de orice alt bărbat pe care Ninsianna îl văzuse vreodată. Un fulger lovi nava acestuia. Ea continuă să se rostogolească prin ceruri, spre o piatră rotundă, albastră, despre care fata înțelese că îi era casă.

„Vrei să-l ajuti?” întrebă Cea-Care-Este.

Un fior de emoție se răspândi prin corpul Ninsiannei.

Ar ajunge să vadă cerurile?

-Da, Preamărită Mamă, jură cu nerăbdare. Eu îl voi ajuta.

Vântul se întete și mai mult, învăluindu-i părul și cuprinzându-i pielea cu respirația sa rece. Pe cerul dinspre răsărit, o stea căzătoare

lumină deșertul, alunecând din văzduh. Se apropie mai mult și mai mult, până când domina orizontul.

-Mamă?

Steaua o învăluie, teribil creație, infernală și arzătoare.

Crescu mai mare și mai mare.

Un scâncet strident străpunse aerul.

Puf!

Pământul se cutremură în timp ce mingea de foc trecu direct pe deasupra capului fetei. Ninsianna se aruncă la pământ.

BUF!!!

Steaua căzătoare se prăbuși pe pământ. O coloană de foc se răspândi în aer, izburnd spre exterior și acoperind-o pe tânără cu pietre și moloz. Roci de dimensiunea pumnilor năvăliră în jos asemenea grindinei trimise de un zeu furios. Inima îi bătea atât de repede încât se temea că ar putea să îi sară din piept.

Ninsianna își acoperi capul și țipă.

Treptat, rocile se transformară în praf. Fata se ridică și înfruntă strălucirea roșie, copleșitoare. Era oare în cer sau într-o dimensiune ciudată a iadului înflăcărat?

„Du-te,” șopti Cea-Care-Este, „și fă cum ai promis.”

Ninsianna își luă tolba și se îndreptă spre un obiect misterios, strălucitor. Ajunse la un loc unde o alunecare de teren blocase *wadi-ul*. Dincolo de acest baraj, râul forma o oază. Două căi de foc se întindeau într-o vale în formă de cupă spre o formă care strălucea, prinsă la poalele muntelui sacru.

Prima rază de lumină se revărsă asupra orizontului.

„Aici,” șopti Cea-Care-Este. „Aici îl vei învăța pe campionul nostru să devină muritor.”

Capitolul 3



Februarie 3,390 î.Hr.

Scânteile trosneau în fum, oferind tuturor lucrurilor un aspect nepământean, infernal. Tija îi străpungea pieptul, amenințând să-l înece în propriul sânge. Gâfâind asemenea unui pește pe uscat, trăgea aer în piept încet și dureros, în încercarea de a acumula suficient oxigen pentru a se elibera de ceața care îl învăluia. Nu-și putea aminti propriul nume, dar, dacă nu ieșea dintre aceste dărâmături, era un om mort!

Razele aurite ale soarelui de amurg năvăleau printr-o fisură din tavan, iluminând un spirit frumos, cu părul negru. Lumina se reflecta pe pielea ei în timp ce ea îngenunchea lângă el, având forma unei creaturi de legendă.

Rasa primordială?

Un sentiment de venerație pătrunse în mintea lui și dispăru înainte de a avea timp să își dea seama ce însemna „rasa primordială.”

-O-kim-oldugunu yardim etmek icin beni buraya gonderdi ise, spuse spiritul. Ben sana zarar demek.^[1]

Mâna care îi atinse obrazul și privirea simpatică din ochii ei de aur fură înțelese. Nu se putea supraviețui unei astfel de răni. Spiritul venise să-l călăuzească spre lumea cealaltă.

Un sentiment copleșitor de ușurare îi străbătu corpul.

Nu era singur.

În ciuda durerii sale, zâmbi, punându-și soarta în mâinile duhului.

Capitolul 4



Februarie - 3390 î.Hr.

Pământul: Locul prăbușirii

NINSIANNA

Ceea ce la început părea a fi o piatră care ardea se transformă într-un vârf de lance pe măsură ce se apropia de steaua căzută. Chiar și pe jumătate îngropată, Ninsianna recunoscuse nava cerească pe care întrezărise în viziunea ei. Strălucea de un roșu aprins, ca un pat de cărbuni, dar nava în sine nu ardea, chiar dacă fumul se răspândea dintr-unul din cele două coșuri. Deși nu putea găsi o ușă vizibilă, o fisură masivă străbătea nava de la sol până la plafon.

„Grăbește-te!” șopti Cea-Care-Este.

Ninsianna se strecură prin fisură într-o încăpere plină de fum. Singura lumină venea de la sutele de scânteii care se întrezăreau din pânze de păianjen agățate de tavan. Soarele care răsărea intra prin fisură, iluminând un om însângerat care zăcea îngropat sub un morman de moloz. Pieptul lui fusese străpuns de o tijă.

-Nu!

Margini ascuțite îi străpungeau mâinile și genunchii în timp ce își făcea drum spre omul aflat pe moarte. Un miros greu de cupru îi umplu nărilor- mirosul morții iminente.

Bărbatul se întinse către ea. Sângele i se revărsă din gură și nas.

-*An rás fhoinsé?* [2] spuse el.

Ninsianna atinse obrazul palid al bărbatului, rugându-se ca el să nu îi poată citi teroarea din ochi. Privirile lor se întâlniră în lumina slabă- o creatură pe moarte, speriată, și o străină. Expresia lui deveni recunoscătoare.

-*Neo-aonar?* [3]

Ochii i se închiseră.

Ninsianna îi apăsă gâtul cu degetele.

„Te rog să nu mori!”

Suspinele îi coplesiră plămânii atunci când simți o bătaie de inimă fluturând slab sub degetele ei.

„Aici.” O șoaptă de intuiție îi atrase atenția asupra lăncii care îl
pironea la podea. „*Ocupă-te întâi de obiectul cel mai periculos.*”

Bărbatul purta o haină ciudată, prinsă la piept- nu era nici
pelerina, nici robă. Ninsianna își folosi cuțitul de oxid pentru a tăia
materialul de pe lance. Odată îndepărtată, rănitul ar fi sângerat
până la moarte, așa că fata era nevoită să lucreze rapid.

Scotoci prin tolbă, scoase un ac de os și un pachet de păr smuls
din coada unui cal sălbatic. O ajutase pe mama ei să îngrijească
multe răni îngrozitoare, inclusiv cea a lui Jamin, dar ea însăși nu
tratase niciodată o rană atât de gravă fără ajutorul mamei.

Își clăti mâinile cu apă din recipientul din piele de capră, iar
apoi se așază cu picioarele de o parte și de alta a corpului tânărului.
Cântă oda pe care mama ei o cânta ori de câte ori avea nevoie de
putere- de obicei, atunci când o bandă întreagă de războinici venea
vătămată dintr-o încăierare.

. .
Ea adună puterile divine,
Ea anunță ritualurile sacre.
Ea lucrează cu îndemânare intrinsecă
Pe măsură ce îngrijește răniții.

Își imaginează raze de lumină albă curgându-i din creștetul capului
până jos, în vârfurile degetelor, și apoi în picioarele înfipite adânc în
pământ. Era interzis pentru o femeie să folosească magia pentru
altceva în afară de tămăduire, dar ea îl spionase pe tatăl său când
șamanii se adunau și vorbeau. Fiori energici se nășteau în jurul ei,
ca apa turnată într-o urnă până când puterea nu mai poate crește.

Apucă tija metalică, folosindu-se de ambele mâini, și smuci cu
putere.

-Ahh!!!

Omul gemu, dar tija rămase pironită în loc.

Trase mai tare, rugându-se și cântând, până când energia crescuse
atât de mult încât întregul său corp începu să murmure. Trase atât
de tare încât trupul bărbatului se ridică de pe podea. Tija scoase un
sunset oribil când alunecă din piept.

Ninsianna căzu în genunchi, încă scandând:

. .
Ea ia bandaje și le curăță;
Ea unge bandajele cu alifie,
Ea șterge sânge și supurații,

Și pune o mână caldă pe rana teribilă.

Acel râu de informație pe care îl văzuse în viziune curgea în jurul ei acum, mai clar și mai puternic decât vrăjile pe care le făcuse departe de ochii dezaprobatori ai tatălui ei.

Respirația bărbatului deveni mai ostentivă. La stânga inimii lui, carnea se afunda în cutia toracică, unde tija îi rupsesese mai multe coaste. Ninsianna își strecură două degete prin gaură, dincolo de carnea mutilată, până când pătrunse printr-o cavitate goală în interior. Inima îi tresări neajutorată. Tija străpunsese plămânul.

Fata își trecu degetele prin pieptul bărbatului, încercând să își dea seama cât de gravă era rana. Ceva pulsă la atingerea degetelor ei. Ninsianna se opri, cuprinsă de teamă, în timp ce inima omului flutura prin țesutul pulmonar delicat.

-O, Preamărită Mamă! spuse ea uimită. Nici mama nu a atins vreodată o inimă care încă mai bate.

Așa era să fii zeiță?

Luă acul de os pe care îl folosisese cu câteva momente înainte. Nu era prima oară când îngrijea un plămân perforat, deși, în ambele cazuri, pacientul murise. Cosea carnea, ascultând intuiția care îi spunea ce să facă. Strângând pielea, ea tăie firul, iar apoi continuă prin a coase stratul exterior de mușchi și piele.

În timp ce își făcea treaba, continua să cânte:

Ea își adună puterile divine,
Ea îi ia viața în mâinile ei.
Ea le îmbracă în minunata haină,
În timp ce grăiește cuvinte vindecătoare.

Ea testează lanțeta chirurgicală;
În timp ce își ascute bisturiul.
Ea face perfecte puterile divine ale medicinei,
Ea le pune în mâinile mele.

Străinul redeschise ochii.

O privi în timp ce cosea, expresia lui fiind ciudat de calmă, dat fiind faptul că degetele fetei erau încă îngropate adânc în interiorul pieptului său.

-*An bhfuil tú spiorad, teacht a chur mé go harm an réimse an aisling?* [4] spuse el.

-Nu-ți fie teamă. Cea-Care-Este m-a trimis aici să te ajut.

Întrucât ambele mâini îi erau pline de sânge, Ninsianna îl sărută pe obraz, în speranța că el va înțelege gestul. Legă firul. Bărbatul îi vorbea într-o limbă pe care simțea că ar fi trebuit să o recunoască.

-Ní raibh mé riamh eagla bás, ach go bás ina n-aonar, zise el. Tá áthas orm tú ag teacht a thabhairt dom ar an aistear. [5]

Frisoanele îi cuprinseseră tot corpul. Fiecare cuvânt rostit era însoțit de un sunet teribil și o respirație șuierătoare.

-Cred că tija a ieșit pe cealaltă parte, zise Ninsianna, arătând spre propriul ei spate. Trebuie să te rostogolesc. Bine?

Ea făcuse un gest, astfel încât el să o înțeleagă.

Omul dădu din cap:

-Is ea. [6]

Fata încercă să-l împingă într-o parte, dar un dulap greu îi căzuse pe picioare. Încercă să ridice acest obstacol, însă propriile picioare îi alunecau continuu pe podeaua plină de sânge. Așeză o bucată de moloz sub dulap. Dacă bărbatul ar fi putut să își tragă picioarele afară, poate că ea ar fi reușit să-l rostogolească și să vadă ce se întâmplase în spate?

Se târî înapoi lângă el. Mâna îi atinse o grămadă de pene însângerate.

-Ce este asta? Întrebă Ninsianna, trăgând de pene. Un fel de pelerină?

Pelerina țâșni în sus, împrăștiind resturi.

-Au!

Ninsianna alunecă înapoi.

O formă întunecată se înălță în interiorul navei. Sute de smocuri în formă de pene, având vârfurile asemănătoare celor ale sulitelor, se prefigurară în timp ce forma continua să crească. În final, se coborî tremurătoare la pământ.

Ninsianna privi cu neîncredere penele maronii enorme care se odihneau acum pe piciorul ei.

-Ai aripi?

Atinse penele însângerate și le urmări conturul până în locul din care porneau, sub spatele lui. Fata se uită în sus, către tavan.

-M-ai trimis pentru a salva un zeu viu?

Sprâncenele bărbatului se uniră în semn de confuzie, ca și cum ar fi vrut să își dea seama de ce această ființă încerca să-l rănească. Ninsianna observă mănunchiul de pene întunecate pe care tocmai i le smulsese din carnea.

-Oh! Scuze!

Atinse obrazul bărbatului în încercarea de a-i transmite că nu dorea să îi provoace suferință. Pielea lui era rece, cuprinsă de paloarea morții. Cu un simț al văzului exacerbat, Ninsianna putea vedea aura spiritului său plutind la jumătatea distanței dintre lumea celor vii și a celor morți. Cu fiecare icnet care îi însoțea respirația, aura lui devenea mai întunecată.

Fata atinse locul în care picioarele lui dispăreau sub dărâmăturile grele.

-Ești prea greu ca să te pot rostogoli singură, zise ea și își mișcă mâinile pentru a comunica ceea ce trebuia să facă. Voi trage, mimă trăgând cu ambele mâini. Dar trebuie să îți tragi picioarele. Bine?

Străinul dădu din cap:

-Is ea.

Ninsianna îngenunche în spatele capului bărbatului și își strecură mâinile sub brațele sale.

-Trage!

Ninsianna tras cu toată puterea. Bărbatul își mișcă picioarele suficient de mult pentru a le elibera înainte de a-și pierde cunoștința. Fata îl rostogoli pe o parte.

Din spatele său răsărea o pereche de aripi maro enorme, musculoase, care zăceau prinse sub dărâmături. Aripa care fluturase ceva mai devreme în sus părea să fie intactă, dar cealaltă era îndoită spre spate într-un unghi ciudat.

-Când mi-ai trimis această viziune a unui om cu aripi, rosti Ninsianna către zeiță, nu mi-am închipuit că imaginea era chiar reală!

Cusu rana prin care ieșise tija, străpunzând cealaltă parte, iar apoi își schimbă poziția pentru a îngriji următoarea rană critică: aripa ruptă.

Odată, când era mică, mama ei salvase un vultur. Răpitoarele erau sacre pentru Ubaizi, semne favorabile. Tata spusese că pasărea răpitoare era ochii Celei-Care-Este.

Fata pipăi încet oasele ascunse sub pene. Chiar sub articulația genunchiului, un os subțire se rupsese și îi străpunsese pielea.

-E mai bine că nu ești treaz, spuse ea. Altfel, nu cred că m-ai lăsa să fac asta.

Împinse osul delicat înapoi sub piele și se strâmbă în timp ce îl pune la loc. Așezată lângă ea, tija tocmai smulsă din pieptul bărbatului ar fi putut fi o atelă potrivită. Acum nu mai avea nevoie

decât de niște frânghie. Unde, în acest templu, ar ține un om o frânghie?

Zeci de pânze de păianjen colorate atârnav din tavan ca stalactitele dintr-o peșteră; fuseseră, fără îndoială, deranjate în momentul în care nava se izbise de stâncă.

Ninsianna rupse câteva fire lungi. Deși erau mai subțiri decât o frânghie, acestea se îndoiau și își mențineau forma. Fata le înfășură în jurul tijei și al aripii rupte.

„Ce urmează? Mamă! Omul este însângerat și rănit!”

Încheietura stângă îi era îndoită într-un unghi nefiresc. Măcar această rană îi era cunoscută. Își sprijini picioarele de corpul bărbatului pentru a se echilibra și îi strânse cotul între propriii genunchi, trăgând până când încheietura lui scoase un sunet spart.

-Mama s-ar descurca mai bine, spuse ea, încercând să îi oprească aura din a-i părăsi trupul. Dar durează două zile să mă întorc înapoi până satul meu. Dacă te las singur aici, vei muri.

În cele din urmă, termină de făcut tot ceea ce putea. Fie că bărbatul avea să trăiască sau să aleagă să treacă în lumea cealaltă. Tot ce îi mai rămânea de făcut era să îl încurajeze să rămână.

Trupul omului era palid și asudat; inima îi bătea inegal, mult prea încet. Pentru a ține departe somnul morții, era nevoie să-l mențină cald. Ninsianna apucă pătura adusă în tolă și îl înveli.

Bărbatul se înfioră.

Ea se cuibări lângă el pentru a îl încălzi și mai bine, cu propriul trup.

Epuizată, adormi imediat.

Capitolul 5



Data Galactică Standard: 152,323,02 D.Î.

Orbita Pământului: MRS „Jamaran”

Locotenent Kasib

LT. KASIB

MRS Jamaran orbita în jurul planetei albastre cu resurse, unde Shay'tan (binecuvântat fie numele lui) trimisese nava de război pentru a o păzi. Locotenentul Kasib al Marinei Regale Sata'anice privea fix consola de comunicații a navei, un simplu ecran plat, alb-negru, la fel ca celelalte care împânzeau centrul de comandă; locotenentul biciuia aerul cu limba lui lungă și bifurcată în timp ce studia rapoartele care veneau de pe suprafața planetei.

În spatele lui, în scaunul comandantului, care semăna cu piedestalul turei de șah, creasta ascuțită de pe spatele Generalului Hudhafah se înălța din ce în ce mai sus, în semn de iritare.

- Există vreo veste despre nava Angelică de cercetare? șuieră el.

Kasib se uită spre rapoarte cu ochii lui serpentini de culoare auriu-verzuie.

- Nu detectăm niciun fel de energie dinspre planetă, domnule, spuse Kasib. Se pare că a nava fost distrusă în timp ce reîntra.

- Și epava?

Kasib gustă aerul pentru a depista feromonii care ar indica cât de iritat este Generalul Hudhafah. Ca toți masculii cu grad inferior care serveau în armatele lui Shay'tan, era hiperalert la cea mai mică înroșire a salbei ofițerului său comandant.

- S-a destrămat aici.

Arată spre o anumită zonă a hărții, o mare îngustă în care se vărsau două râuri mari în mijlocul unei regiuni pustii dintr-un deșert galben ocru.

- Calculează cea mai probabilă zonă de prăbușire și găsește epava.

Generalul Hudhafah își scoase colții.

- Ultimul lucru pe care îl dorim este ca Alianța să știe ce am

descoperit.

Capitolul 6



Februarie - 3,390 îHr
Pământ: Locul prăbușirii

Durere... dar mai slabă ca înainte. Nu venise cumva un duh să îl ghideze spre tărâmul viselor? O descoperi moale și caldă, cuibărită lângă el, cu obrazul odihnindu-i-se pe brațul lui în timp ce pieptul i se ridica și cobora în ritmul unui somn liniștit, de muritor. Inspiră adânc, realizând că era încă în viață.

- Ești perechea mea?

Atinse șuvițele lungi și negre care căzuseră pe fața femeii și pescui un fir dintre buzele ei roz și senzuale. Femeia îl sărutase înainte să devină inconștient.

Dacă încă visa, tot durea ca Hades.

Își ridică brațul studiind atela pe care fata o improvizase din resturi și bucăți de sârmă. Mișcându-și picioarele pentru a se asigura că încă le are, se întoarce să își examineze aripa ruptă. O să mai poată zbura vreodată? Asta depindea de gravitația planetei pe care se afla.

Prin mintea lui se plimbau informații. Era ceva important în legătură cu planeta asta, dar imaginile dispăreau la fel de repede cum apăreau.

Cine era? Cum îl chema? Tot ce știa era că femeia aceasta îl salvase într-un mod eroic și acum dormea încolăcită lângă el, într-un mod care îi era străin, dar în același timp îi încălzea inima de familiaritate. Mirosul ei trezea un anume instinct, adânc între coapsele lui.

Poate că femeia *era* un duh? Dacă așa arăta moartea, nu era așa rău.

Își încolăci aripa sănătoasă în așa fel încât să nu o trezească, o trase mai aproape de el și o acoperi cu ea înainte să adoarmă din nou.

-O-kim-hayatini bagislamasi icin uygun gordum. [7]

Când se trezi, o găsi pe femeie îngenunchată lângă el. Măinile ei îi accentuau cuvintele în timp ce turna niște picături dintr-o ploscă de piele pe o cârpă aspră și curăța sângele de pe pielea lui. În tot acest timp, el o privea fascinat, analizându-i părul ondulat și negru, pielea măslinie și ochii ei bej-roșiatici, neobișnuiți.

Dorința se trezi înlăuntrul lui cu o bucurie beată.

- Cine ești? o întrebă.

Femeia zâmbi și spuse ceva neinteligibil.

Fiecare nuanță a comportamentului ei îi rodea subconștientul. Rochia ei bej și fără formă nu era mai mult decât o cârpă prinsă în jurul taliei și aruncată peste unul din umeri pentru a acoperi senzualitatea sânilor. Materialul părea primitiv, la fel ca și instrumentele folosite să îi îngrijească rănilor; uneltele unei culturi din epoca de piatră.

"Zeilor! Cum a reușit să îmi salveze viața?"

- Cine? Își uni mâinile cu palmele în sus, sugerând că pune o întrebare. Ești? arătă spre pieptul ei.

- Nin-si-anna, își ridică ea palmele. Cine. Ești. Tu? repetă fata cuvânt cu cuvânt.

El se strădui să caute un răspuns, dar mintea îi era goală. Ninsianna repetă întrebarea. Cum îi putea explica cuiva care nu vorbea limba lui că nu își amintea cine este?

- Nu știu.

- Ninsianna, arătă ea spre pieptul ei. Nuștiu, arătă spre el.

- Nu, își clătină el capul. Nu îmi amintesc.

- Ninsiana, arătă spre ea. Nuîmiamintesc, arătă spre el.

- Nu! Nu știu cine sunt! Nu îmi aduc aminte!

Își lovi fruntea pentru a sublinia că mintea nu îi funcționează. O durere ascuțită îi săgetă capul. Închise ochii până îi trecu amețeala.

Femeia se încrunță până își dădu seama ce încerca el să îi spună. Îi atinse capul în locul care îl dureau cel mai tare. Sub păr, o gălmă imensă era dovada că se lovise puternic în acea zonă.

Ninsianna își relua activitatea, ștergând sângele uscat de pe capul lui. Din când în când, se oprea și îi mângâia aripile, ca și cum nu ar mai fi văzut asemenea lucruri înainte. El bănuia că Ninsianna îi explica ce răni are, dar nu putea înțelege nici măcar un singur cuvânt.

Evita să tresară, nedorind să vadă expresia de teamă pe fața ei de fiecare dată când o făcea. Când ajunsese la rana de pe piept,

Ninsianna îi arată o pereche de plăcuțe hexagonale de argint, prinse în jurul gâtului lui cu un lanț solid.

Trase lanțul de sub cămașă și citi informațiile gravate în cuneiforme pătrătoase pe plăcuțe:

Colonel Mikhail Mannuki'ili

352d GOS

Forțele Aeriene Angelice

A Doua Alianță Galactică

Deși datele nu îl făcură să își amintească nimic, înțelese ce semnificație aveau. Singurul motiv pentru care soldații purtau aceste plăcuțe de identificare era acela de a putea fi recunoscuți când mureau. Deși nu își putea aminti nimic, plăcuțele însemnau că era parte din ceva mai mare.

- Sunt soldat, spuse el. Soldat în Alianța Galactică.

Arată spre Ninsianna.

- Tu ești Ninsianna.

Arată spre piptul lui.

- Eu sunt Mikhail.

Ninsianna zâmbi.

- Mikhail?

- Da.

Îi repetă numele de câteva ori, apoi îi ținu plosca ei primitivă lipită de buze.

-*Icki*, spuse ea, restul fiind neinteligibil cu excepția cuvântului de la final. Okay?

Bea, poate?

-Oh-kay, repetă el.

Înghiți apa până când goli plosca.

Ninsianna îi arată fisura din navă. Îl înveli până la gât în pătură și îi spuse, folosindu-și mâinile, că voia ca el să doarmă.

- Oh-kay, spuse el nesigur.

Pleca să mai aducă apă?

Ninsianna ieși prin crăpătură.

În timp ce stătea întins acolo, Mikhail realizează cât de vulnerabil era.

Capitolul 7



Februarie- anul 3.390 î.Hr.

Pământul: Locul prăbușirii

NINSIANNA

Râul aluneca de pe povârniș către oaza scobită în inima muntelui, o mică insulă paradisiacă în mijlocul deșertului, în care un pâlc de vegetație bogată se înălța de o parte și de alta a apei. Spre deosebire de deșertul uscat, în oază domnea un parfum bogat, de parcă locul ar fi avut viață.

Nu era de mirare că tribul Halifian considera această zonă sacră!

Ninsianna se răsucea în mișcări de dans, formulând lucruri inteligente pe care să i le spună celui mai nou pacient al ei folosind doar limbajul semnelor.

-Liberă! Sunt liberă!

Și nu doar atât, o creatură a Raiului îi era de acum înaintea îndatorată pe veci.

Mersul său se transformă într-un țopăit copilăros atunci când o umbră mică îi tăie calea. Un vultur enorm, auriu se năpusti înspre râul care își lărgea albia într-un iaz, în spatele rocilor prăbușite ce îi blocau drumul.

-O piază rea!

Vulturul își scufundă capul în apă, iar aripile sale împrăștiară stropi pretutindeni în timp ce el pescuia un pește gras. Tânăra răsă privind pasărea care își căra cina înspre văzduh.

Se gândi îndelung la puținele lucruri pe care le știa despre amnezie. Mama sa îi povestise despre acestea atunci când un războinic suferise o lovitură la cap. De obicei, era nevoie de câteva ore pentru ca amintirile să revină, chiar dacă Mikhail (îi repetă numele de mai multe ori și hotârî că îi plăcea cum suna pe buzele ei) părea straniu de lucid pentru cineva care nu își putea aminti nici propriul nume. Poate că nu îi înțelesese întrebarea? Sau îi ascundea informații? Nu conta. Oricum, Cea-Care-Este îi răspunsese rugăciunilor.

Ajunse la pâraul care se rostogolea pe muntele sacru, umflat de ploile iernii târzii, și își reumplu recipientul de piele. Propria reflecție îi strălucea înaintea ochilor, pătată de sângele lui Mikhail.

Nu ar lua-o în ceruri dacă ar arăta urât, adevărat?

Fata se avântă în apă și se așează chiar în locul din care vulturul își capturase peștele. Era suficient de adâncă încât să își scufunde gâtul. Își curăță sângele de pe mâini, apoi de pe corp, după care își coborî capul pentru a-și uda părul. Se ridică, fredonând un cântec despre libertate, și își trecu degetele prin păr pentru a scăpa de sângele uscat și închegat.

. . .
El provine din ceruri,
Mă va purta în Rai,
Mă va lua de aici!
Departe de trucerile omenești!

Deodată, păsările își încetară triful. Fata își reasează părul ud. La marginea oazei se afla Jamin alături de războinici, sprijiniți de sulitele lor. Un fior îi cuprinse pântecul.

-Ninsianna! Jamin îi făcu un semn cu mâna. Am venit să te duc acasă!

Ninsianna rămase sfidătoare.

-Acasă? întrebă ea. Eu nu am o casă, ai uitat? Ai mers la tatăl tău ca un copil răsfățat și i-ai cerut să declare că fie mă mărit cu tine, fie sunt alungată din sat.

Fata gesticulă către oază.

-După cum poți vedea, aleg alungarea. Acum pleacă!

Războinicii priviră nava argintie de pe hornul distrus al căreia încă ieșea fum, chiar dacă nu mai era cuprins de flăcări roșiatice.

-E o piază rea, spuse Jamin. Zeii au trimis acest obiect din ceruri.

-Și ce știi *tu* despre zei? Oh, tu, acela care a jurat în numele zeiței că mă va duce la Nineveh? Iar apoi, când prietenii tăi au râs, ți-a păsat mai mult de propriul prestigiu decât de viitoarea ta mireasă!

Jamin tresări.

-Nu înțelegi. Tatăl meu...

...nu și-a dorit să pară că ai accepta ordine din partea unei femei! strigă fata. Așa că, în schimb, ți-ai încălcat promisiunea. Prin urmare, *eu* am rupt logodna!

Se bucură de expresia rănită a lui Jamin, întorcându-i spatele și încrucișându-și brațele la piept. Jamin scoase un sunet asemănător unei rațe strangulate. Războinicii râseră.

-Te-am avertizat că așa se va întâmpla, spuse Firouz.

-Femeile din casa lui Immanu au fost dintotdeauna cele care au purtat pantalonii, adăuga Dadbeh.

-Ninsianna este pur și simplu furioasă pentru că nu o lași să facă pe șefa, completă și Tirdard.

Obrazul lui Jamin se crispă atunci când privi în jos la kiltul său format din patru straturi, semn al prestigiului de care se bucura.

-Poate că de aceea o găsești atât de atractivă? îl tachină Firouz. Îți dorești ca ea să îți preia sarcinile de conducător?

Dadbeh își întinse mâna înspre zona bazinului.

-Oh! Jamin, spuse el cu o voce înaltă, falsetto. Golește plosca, iar apoi servește-mă cu limba!

-Oh, Ninsianna, i se alătură Firouz cu o voce joasă de bas, sunt sclavul tău!

Se prefăcu că îi linge mâna lui Dadbeh.

-Oh! Oh! Oo-oh! Dadbeh gemu cu o falsă plăcere. Nu te opri! Oh! Jamin! Apoi ai permisiunea să îmi săruți degetele de la picioare!

Tirdard se aplecă, ținându-se de stomac în timp ce râdea. Ochiul lui Jamin se întunecă de furie. Arătă înspre Ninsianna.

-Te vei îndepărta de această blestemată stea căzută!

Fata își îndreptă bărbia.

-Nu, nu voi face asta!

-O, ba da, o vei face!

Apa se împrăstie în jurul lui în timp ce își făcu drum înspre oază. Părea că apa însăși încerca să fugă. Ninsianna alergă înspre malul opus, iar inima îi bătea puternic atunci când Jamin o ajunse din urmă. El o apucă de braț.

-Dă-mi drumul!

-Tatăl tău m-a trimis să...

-Nu!

Fata se agită și îl lovi:

-Nu ești șeful meu! Și *nu* mă voi mărita cu tine!

Războinicii râseră. Jamin o apucă de păr.

-Mă vei trata cu respect!

-Nu v...

Strigătul ei fu înăbușit, căci Jamin îi scufundă capul sub apă. Cu

un țipăt panicat, Ninsianna se luptă să scape din strânsoarea lui, dar el își menținea degetele înfipite adânc în părul său. O trase înapoi la suprafață cu o smucitură dură.

-Cedezi?

-Nu! bolborosi ea. Mai curând m-aș căsători cu un țap!

Războinicii îl tachinară.

-Ai nevoie de ajutor ca să strunești capra? râse Siamek.

-Nu, răspunse Jamin. Nu există nimic greșit ce nu poate fi îndreptat cu o bătaie bună.

Sângele Ninsiannei fierbea. Cum îndrăzneă să o trateze cu atâta lipsă de respect?! Nu numai că era fiica unui șaman, dar era și nepoata lui Lugalbanda! Un șaman războinic atât de puternic încât oprise inimile dușmanilor!

Își imaginează toate lucrurile îngrozitoare pe care își dorea să i le facă. Lucrurile despre care se spunea că le putea face bunicul ei, lucrurile pe care Mama i le interzisese tatălui său. Energia pe care o simțise mai devreme, când smulsese sulita din pieptul lui Mikhail, îi năvăli în corp. Strângând pumnul, îl lovi pe Jamin cât de tare putu.

-Mai bine așa muri! strigă ea.

Când îl lovi, își imaginează că facea asta cu o piatră. Capul lui Jamin fu aruncat înapoi.

-Tu, cățe... urlă Jamin.

Restul cuvintelor sale rămase neauzit, căci îi scufundă din nou capul fetei sub apă.

Apa cuprinse nărilor Ninsiannei. Aceasta se agită și lovi cu toată puterea, dar Jamin avea de două ori greutatea ei și o strângea puternic de păr. Cu o smucitură, o trase înapoi la suprafață.

-Renunți?!

-Niciodată! răspunse ea gâfâind.

Îl lovi cu călcâiul în testicule.

-Au!

Trupul lui Jamin se îndoi de la mijloc. Războinicii râseră.

-Hei, Jamin, spuse Firouz. Cred că ți-ai întâlnit rivalul!

Aura lui Jamin căpătă o nuanță sângerie furioasă.

-O să te învăț eu ce înseamnă respectul, femeie!

Îi scufundă din nou capul sub apă, dar de această dată îl menținu acolo până când plămânii ei păreau să fie pe punctul de a exploda. Măinile și picioarele i se înmuieră pe măsură ce trupul își dădea ultimele suflări. Inima îi tropăia puternic în urechi. Lumea se întunecă și se îndepărtă.

Mamă? Ajută-mă... se rugă. Nu sunt destul de puternică încât să lupt singură împotriva lui!

Deodată, strânsoarea lui Jamin se slăbi. Fata reveni la suprafață, căutând aerul prețios. Toți cei cinci bărbați priviră uimiți la nava din cer. Mergând către ei, Mikhail se apropia cu unica sa aripă sănătoasă întinsă și târâind-o pe cea rănită în urma lui.

-Demon înaripat! urlară aceștia.

Războinicii își înălțară sulile. Pe partea din față a tricoului lui Mikhail, sângele se închegase, formând o pată maronie.

-Este protectorul meu! strigă fata, sperând să îi înfricoșeze înaintea să observe cât de rănit era Mikhail. Fugiți! Fugiți până nu vă lovește!

Mihail ridică ceea ce părea a fi un băț. Negru profund. Mai mare decât un cuțit. O rază albastră țâșni din vârf asemenea unei mingi de foc. Pietrele explodară la picioarele luptătorului, țâșnind înapoi ca și cum ar fi fost lovite de o turmă de bouri. Fum și un miros de furtună se înălțară în aer. Cu un strigăt, războinicii fugiră.

Jamin o apucă pe Ninsianna și o ținu strâns la spatele său. Privea sulița pe care o lăsase pe malul râului, calculându-și, fără îndoială, șansele de a recupera terenul. Mikhail făcu un semn către ei cu strania ramură neagră înflăcărată.

-*Lig di dul*, mârâi el.

O a doua rază fulgeră, aterizând periculos de aproape de Jamin. Un val de apă se ridică în aer asemenea unui gheizer și apoi se năpusti la pământ, provocându-le o senzație ciudată, de parcă ar fi fost înțepați de un întreg stup de albine. Jamin înghiți în sec, dar nu îi dădu drumul fetei.

-Rămâi în spatele meu, spuse. Te voi proteja.

Mikhail își îndreptă sulița înflăcărată spre pieptul lui Jamin.

-Ninsianna, *teacht anseo*! îi făcu semn să se apropie de mal.

-Doar peste trupul meu neînsuflețit! strigă Jamin.

Își umflă pieptul pentru a arăta pe cât de amenințător putea să arate un bărbat care stătea în apă adâncă până la talie, fără arme și fără să poată să se ascundă nicăieri. Cei doi prădători alfa se priviră îndelung, amândoi dornici să o revendice pe ea drept trofeu. O undă de încântare cuprinse trupul Ninsiannei. Care dintre combatanți ar putea învinge? Mikhail stăpânea terenul, dar era, de asemenea, rănit grav, în timp ce Jamin se afla în formă maximă. Trebuia să îl distragă înaintea ca acesta să își dea seama că nuanța închisă a tricoului lui Mikhail era datorată sângelui.

Strângând pumnul, îl lovi pe Jamin direct în față. Se eliberă din strânsoare. Împrăștiind apă pretutindeni, își făcu drum înspre malul râului. Transpirația rece strălucea prelingându-se pe buzele albastre ale lui Mikhail, care se clătină, abia reușind să rămână în picioare din cauza rănilor sale. Dacă își pierdea cunoștința, cu siguranță că Jamin l-ar fi omorât. Ninsianna se aruncă în brațele lui Mikhail de parcă și-ar fi îmbrățișat marea iubire.

-Rezistă, șopti ea.

Folosind fiecare dram de energie tămăduitoare pe care o posedase vreodată, se încarcă de aceasta și încercă să o transmită prin propriile mâini. Un gădilat cald, plăcut i se strecură în trup. Mikhail nu se mai clătina.

Jamin privi dinspre ea spre Mikhail, ochii săi negri fiind plini de mâhnire, iar apoi de ură când ajunse la concluzia la care Ninsianna își dorea ca el să ajungă.

-Ai spus că mă iubești?

Fiul căpeteniei păși înspre ea cu mâinile întinse asemenea unui cerșetor. Ninsianna își ridică bărbia și îl îmbrățișă pe Mikhail, un simbol feminin universal pentru *al meu*.

-*Niciodată* nu am spus că te iubesc, șuiără fata. Ți-am spus că mă voi căsători cu tine pentru că ai promis că mă vei trata ca pe un egal! Dar apoi ți-ai încălcat promisiunea, așa că am găsit pe altcineva *mai bun*!

Jamin îngheță.

Sulița înflăcărată a lui Mikhail fremăta la urechile fetei, din ce în ce mai răsunătoare, asemenea unei haite de șacali care se pregătește să atace. Acesta o întinse, strigând, vânător furios pe cale să ucidă.

-*Téigh ar!* rosti Mihail. *Faigh an ifreann as anseo!* [8]

-Vei regreta asta! Spuse Jamin.

Țașni din apa râului și își înșfăcă sulița. Fără a privi înapoi, se îndreptă în aceeași direcție în care fugiseră tovarășii săi cu o expresia atât de întunecată încât o înspăimântă.

De îndată ce Jamin părăsi valea, Mihail se prăbuși, trăgând-o și pe ea la pământ. Luptându-se să se elibereze de aripile lui enorme, fata scuipe o mulțime de pene de un negru închis. Privi înspre povârnișul după care Jamin tocmai dispăruse. *Ar fi trebuit* să simtă ceva. Poate regret? Dar nu simțea nimic. Numai ușurare căci această logodnă se încheiase.

Îngenunche pe pământ alături de pacientul său. Solul era dur și

pietros, așa că îi sprijini capul în poala sa.

-E în regulă, șopti ea. Jamin a plecat.

Îi atinse baza gâtului. Deși Mihail avea o paloare specifică morților, pulsul sănătos se izbi de degetele ei. Suspinând, ea își închise ochii, simțind cum energia pe care o acumulase cu puțin timp în urmă o abandona, lăsând-o la fel de obosită și slăbită ca un miel nou-născut. Aici, în lumina zilei, îi analiză superbe aripi enorme, de un negru închis cu dungi întunecate ce păleau pe măsură ce înaintau spre piele. Își trecu degetele prin penele sale, resimțind diferența dintre cele lungi și dure de la suprafață și cele moi de dedesubt.

Aripi! Zeița îi trimisese un bărbat cu aripi!

Îi mângâie părul de culoarea alunelor coapte care contrastau puternic cu pielea lui palidă și cremoasă ca laptele de capră. Degetele ei memorau fiecare detaliu rafinat. Trăsăturile lui cizelate nu erau acelea ale Ubaizilor, ci ale cremenei pe care războinicii o sculptau pentru a-și împodobi sulile: ascuțite, frumoase, dar letale. Își trecu degetele mai departe pe pieptul său muscular și savură fiecare striăție- trupul unui luptător în formă absolută.

Propriul ei semi-zeu!

-Mulțumesc că ai trimis un campion să mă salveze, își înălță ea rugămintea.

Închise ochii și concentră lumina tămăduitoare a Celei-Care-Dăinuie în mâinile ei pentru a grăbi vindecarea lui Mihail, reunind magia neagră în glasul de cântare al unui șaman. Simți furnicături în mâini; mai calde, chiar, decât atunci când se rugase să îl vindece pe fiul conducătorului.

Oh, mulțumiri zeiței! Cea-Care-Dăinuie răspunsese rugăciunilor ei!

Păsările începură să cante din nou. O broască orăcăi. Lăcustele bâzâiră. Vulturul se reîntoarce și înșfăcă un alt pește. Pe măsură ce acesta își ridica prada spre văzduh, fata privi înspre soare.

-Pot să îl păstrez? *Chiar* mi-ar plăcea mult să îl păstrez!

Îi atinse aripile negre-maronii și se încrunță.

-Dar ce și-ar dori o creatură a cerurilor de la *mine*?

Capitolul 8



*Tu ai zis în inima ta,
„Mă voi înălța la cer;
Îmi voi ridica tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu
Voi ședea pe muntele adunării,
Pe înălțimile din nord!
Mă voi înălța deasupra norilor
Și mă voi face asemenea Celui Preaînalt.”*

Isaia 14:13-14

Data Galactică Standard: 152,323.02 D.Î.
Haven-3: Clădirea Parlamentului Alianței
Prim-ministru Lucifer

LUCIFER

Haven-3 era cea de-a treia planetă într-un sistem solar creat artificial, care cuprindea un soare natural și alți doi mai mici, artificiali, pentru ca în capitala Alianței să nu apună nicicând soarele. Coloane ca din basme se înălțau grațioase înspre cer, alături de clădirile moderne de sticlă, oțel și compuși din plastic atât de puternici încât nici chiar un cutremur nu ar fi putut să îi doboare de pe stâlpii de susținere. La centrul de comandă, traficul revenea din și pornea către toate planetele și sistemele solare din galaxie. În centru se afla o clădire masivă, rotundă, astfel încât niciun delegat să nu stea vreodată mai aproape de tronul gol decât ceilalți.

O creatură înaltă cu înfățișare de șarpe, asemănătoare vag unui dragon, urcă treptele, sprijinindu-se cu grijă într-un baston. Vorbitorul Comunelor era un dragon Mu'aqqibat; nu un dragon *real*, cum era Shay'tan, ci unul aparținând unei specii ce precedase formarea Alianței. Acesta se opri în fața podiumului și își scoase întâi ochelarii, după care și ciocănelul.

-Prim-ministrul se va adresa acum Parlamentului, spuse pe un ton formal.

Lucifer urcă treptele către platforma centrală, aripile sale albe fiind așezate cu rafinament la spate, asemenea mantiei Împăratului Etern. Balcon după balcon se întrezărea către dom; fiecare delegat

reprezenta o planetă dintr-un imperiu ce cuprindea aproape jumătate din galaxie. Delegații erau pe cât de variate erau și lumile pe care le reprezentau: mamifere, insecte, amfibieni și alte forme de viață. Fiecare specie avea o planetă unde se dezvoltase în mod natural sub protecția Împăratului Etern, până când ajunsese la un nivel de sensibilitate destul de avansat încât să poată deveni membră a Alianței Galactice. Fiecare specie avea o voce prin care să își ceară drepturile; fiecare specie cu excepția uneia...

A lui...

Delegații vorbeau, stabilind înțelegeri după cum obișnuiau oficialii aleși.

-Nu am votat deja asupra acestei probleme? întrebă unul dintre ei.

-Împăratul și-a exercitat dreptul de veto, răspunse un alt delegat de lângă el.

-Nu mă voi opune Împăratului Etern! zise primul.

-De ce nu? interogă cel de-al doilea. Idiotul ne-a abandonat pentru două sute de ani, iar *acum* se arată și vrea să ne fie Dumnezeu?

Lucifer își strânse buzele, așteptând ca Adunarea Generală să se liniștească. Larma continuă; o frenezie pasională de înțelegeri făcute pe sub masă; acest vot pentru acel vot; votează pentru acest proiect mediocru și eu îți voi trece proiectul de lege prin comitet. Lucifer își închise ochii și se concentrează asupra valului de interes personal care, datorită darului empatiei pe care îl moștenise de la mama sa pe jumătate Serafim, îi permitea să vizualizeze dorințele delegaților.

Simțurile Angelice exacerbate identificau parfumul exagerat de after-shave scump și brandy vechi, precum și mirosul persistent de tabac. Acustica era atât de bună încât orice șoaptă reverbera în întreaga încăpere. Ochii săi stranii de culoarea platinei analizau coloseumul; perceptiv, cinic, reflexiv, în timp ce remarca cele mai puternice dorințe și observa locurile pe care trebuia să le țintească pentru convingere. În final, îi făcu un semn Vorbitorului pentru a începe spectacolul.

-În numele Împăratului Etern, zise Vorbitorul înalt, asemănător unui șarpe, agitându-și ciocănelul. Cer ordine în cadrul acestei sesiuni a Parlamentului!

Delegații privesc în jos dinspre balcoanele lor înalte. Deja reușise să treacă această măsură o dată la mustață. Provocase o furtună atât de puternică încât însuși Împăratul Etern intervenise pentru a o opri

cu un rar veto imperial.

Determinarea îl făcea pe Lucifer să se înalțe semeț, fluturându-și penele albe ca zăpada. Își întoarse partea mai chipeșă către camerele care transmiteau aceste evenimente pentru toate posturile de televiziune din Alianță.

-Astăzi nu vin în fața dumneavoastră în calitate de fiu adoptat al Împăratului Etern, spuse Lucifer. Nu în calitate de bărbat care, grație unei norocoase întâmplări, a primit o voce pentru că tatăl meu m-a numit *pe mine* să vă reprezint interesele.

Își plecă aripile într-un gest de umilință.

-Vin în calitate de Angelic, o specie al cărei unic scop este să își închine viața pentru protecția dumneavoastră, a raselor dezvoltate natural.

Se mișcă pentru a se poziționa în fața unui Leonid enorm, auriu, și a unui Centaur corpolent pe care îl numise pentru a sta de pază la marginea scenei. Se răsuca pentru a fi față în față cu camerele care se roteau asemenea ciocurilor unor vulturi lacomi urmărindu-l, conștient de faptul că lentilele lor refractante aveau să facă să pară că cei doi hibrizi stăteau chiar în spatele său.

-Pe toată durata existenței Alianței, spuse Lucifer către camere, Împăratul s-a bazat pe forța militară pentru a menține Imperiul lui Sata'an sub control.

Făcu un semn către omul-leu și hibridul jumătate om, jumătate cal.

-Pentru a reuși aceasta, a creat patru specii de super-soldăți proiectați genetic: Forțele Aviatice Angelice, Luptătorii Leonizi Multicapabili, Cavaleria de Centauri și Flota Merfolk.

Urmări privirea delegaților pe care îi țintise cu ceva timp înainte drept impresionabili, cei care priveau dinspre balcoanele lor somptuoase asemenea zeilor care se amestecă mereu în chestiunile muritorilor. Lumina soarelui se întrezărea în Atrium ca un semn de la Cea-Care-Este, creând o strălucitoare aureolă aurită în jurul părului său alb-blond și înconjurând perfecțiunea trăsăturilor sale prea simetrice, amintindu-le delegaților că el era fiul adoptat al împăratului și al Dumnezeului lor.

-Pentru 150.000 de ani, superioritatea noastră militară a permis menținerea unui echilibru deloc ușor între Imperiul Sata'anic și propria noastră Alianță Galactică, adăugă Lucifer. Dar acum, o nouă amenințare s-a abătut asupra Alianței. Nu amenințarea externă a lui Shay'tan, ci una creată de noi înșine.

Făcu o pauză pentru a-l privi pe delegatul din stânga sa, apoi pe cel din dreapta, înainte de a se întoarce pentru a sta față în față cu camerele. Își coborî vocea de parcă ar fi dezvăluit un secret; suficient de jos pentru a-i determina pe delegați să se aplece înainte pentru a auzi.

-Armatele care ne apără, doamnelor și domnilor, sunt o specie pe moarte.

Un fior străbătu adunarea- să îl audă expunându-le rușinea înaintea camerelor, să facă totul oficial, să le transforme slăbiciunea în ceva *real*... Zgomotul perpetuu al interesului propriu reizbucni:

-Constituenții mei au fost furioși pentru că am votat să ni se externalizeze slujbele.

-Cui îi pasă dacă mor hibrizii?

-Ce legătură are asta cu -mine-?

Un Lord Arahnoïd tânăr și agresiv se ridică; era un delegat proaspăt numit, care nu învățase încă faptul că, atunci când camerele sunt prezente, este mai bine să te abții.

-Rasa TA moare! țipă el. Rasa noastră este numai bine!

Se întoarse către delegații din jurul său când aceștia rânjiră.

-Așa că spune-i lui Shay'tan că își poate lua înțelegerea și și-o poate înfige sub coadă!

Discordia deveni haotică pe măsură ce Parlamentul se agită asemenea unor coțofane care rânjesc la un medalion de aur. Atâta sinceritate brută în fața camerelor era o gafă politică, dar lordul proaspăt investit exprimase un sentiment împărtășit fără ocolișuri de mulți alții.

Ochii argintii ai lui Lucifer îi sfredeliră pe cei ai Arahnoïdului, iar acesta își îndreptă ambele mâini către inimă, înmuindu-și expresia feței.

-Da, zise Lucifer cu blândețe. Rasa *mea* moare. Rasa mea, care a protejat rasa *ta* până când aceasta a devenit destul de puternică încât să se alăture Alianței, moare.

Își încleștă pumnul și se holbă la el, de parcă ar fi luat o decizie. În timpul pauzei, camerele se mutară concentrându-se spre interior și spre exterior, plasând disputa între el și trăirea pe care Lordul Arahnoïd o prezentase înaintea ochilor publici a miliardelor de telespectatori.

-Rasa mea, care l-a alungat pe Shay'tan de pe planeta *ta* atunci când a încercat să o anexeze, iar voi ați venit la *noi* după ajutor, MOARE!

Își ridică vocea, urlând în timp ce agita pumnul către Lordul Arahnoid prea vorbăreț.

-Iar acum, acel mileniu de război continuu ne-a decimat într-un asemenea mod încât avem mai mult echipament decât hibrizi existenți pentru a *folosi* acest echipament, iar rasa mea vine la rasa *ta* pentru a cerși ajutor astfel încât să nu dispărem cu toții!

Își trânti pumnul pe podium. Ochii săi stranii luceau de furie. Delegatul Arahnoid se foi în scaun în timp ce ceilalți, care cu câteva momente înainte jubilasera, îl priveau acum pe tânărul lord cu dispreț, detașându-se public de acest parvenit prost.

-Este bine că specia Arahnoidă înflorește, spuse Lucifer. Asta înseamnă că hibrizii nu și-au sacrificat viețile în zadar.

Privi către delegații așezați asemenea vulturilor în balcoanele lor.

-Când ne-a creat Împăratul, adăugă el, a stabilit ca unicul nostru scop să fie protejarea speciilor dezvoltate în mod natural. Ne-a fost respinsă apartenența la Alianță pentru că vă era teamă că vom abuza de abilitățile superioare genetic pe care el ni le-a hărăzit în ADN.

Făcu un gest către un scaun gol, lăsat astfel în semn de comemorare pentru o planetă ce nu mai făcea parte din Alianță.

-Cândva, demult, rasa primordială care a dat naștere speciei noastre încă se afla printre noi. Pentru că ne vedeau drept copiii lor, s-au asigurat că noi, hibrizii, nu vom lăncezi fără un glas. Dar apoi, în urmă cu 74.000 de ani, un asteroid a lovit Nibiru. Și așa, pur și simplu- își pocni degetele- întreaga umanitate a fost distrusă.

Le închină predecesorilor săi decedați un moment de liniște.

-Atunci când oamenii au dispărut, au luat cu ei ceea ce prețuiam noi, hibrizii, ca pe propria casă. Ne-au luat vocea. Și au luat cu ei și diversitatea genetică de care aveam nevoie pentru a supraviețui.

Își întinse brațele, formând un „T”; arăta asemenea victimelor supuse unei exorcizări. Apoi își aplecă aripile, de parcă ar fi fost prea grele pentru a le putea ridica. În final, înclină capul ca un martir care se oferă drept sacrificiu pentru binele universal.

-Pe măsură ce Alianța s-a răspândit, galaxia a început să ne privească pe *noi* drept aceia ce le pot rezolva problemele. Așa că ne-ați eliminat specia din rândurile voastre și ne-ați așezat în nave spațiale din Univers. Apoi, ați declarat că hibrizii trebuie să servească 500 de ani în armată, nu doar 20, ca voluntarii, pentru că dacă nu suntem omorâți în luptă, putem trăi atât.

Ridică vocea cu furie.

-Dar nu s-a oprit totul aici! strigă el. Când rata nașterilor în rândul hibrizilor a scăzut mai mult, ne-ați alungat femeile de pe planetele voastre și le-ați pus și pe *ele* să lupte.

Se învârti pentru a sta față în față cu rasele antice care existaseră chiar de mai mult timp decât Alianța, iar aripile i se umflară asemenea celor ale unui prădător. Baza lor de putere depindea de menținerea unei armate de sclavi.

-Apoi, în urmă cu 600 de ani ne-ați spus că ni se interzice orice formă de relație, pentru orice motiv cu excepția aceluia de a procrea pentru a perpetua gloria Alianței! continuă el. Sau chiar urmași născuți alături de același partener de două ori! Pentru că suntem atât de profund încrucișați genetic încât diversitatea reprezintă acum o problemă!

Bătu din aripi. Aripile sale frumoase, albe, a căror existență aducea de la sine ideea că specia lui nu putea dispune niciodată o voce, căci aripile nu se dezvoltaseră în mod natural pe spatele său.

-Totul datorită modificărilor genetice pe care Împăratul ni le-a oferit pentru a menține acestea- smulse o pană albă ca zăpadă-aceste aripi. Și celelalte schimbări care ne transformă specia în sclavi, obligându-ne să vă servim pe voi sunt *gene recesive*!

Aruncă pana în aer. O rază de soare o cuprinse de deasupra, de parcă însăși Cea-Care-Este își dorea să spună „Vedeți!” Pana pluti înspre pământ în liniște. Doar mișcarea picioarelor reasezate și tusea ocazională mai străpungeau tăcerea în sala cea mare când aceasta se lovi de sol.

-Aceste îmbunătățiri, zise Lucifer fâlfâind din aripi, necesită atât de multă reproducere selectivă pentru a se menține încât NE-AM ÎNCRUCIȘAT GENETIC PÂNĂ LA LIMITA EXTINCȚIEI!

Păși către un delegat Electrofor și privi adânc acest conservator lider religios dintr-o lume antică a țișarilor însuflețiți care disprețuiau toți hibrizii, căci îi considerau „abominații fabricate”.

-Voi vă puteți căsători? strigă Lucifer către el. Dar *noi*, nu? Pentru că aveți nevoie ca noi să facem mulți copii care au *acestea*, astfel încât inamicii voștri să poată trage în ele, dar fără inconvenienta drepturilor de vot?

Lucifer flutură din nou din aripi. Curentul provocat spulberă hârtiile de pe masa delegatului.

-Ce suntem noi? Animale pe care le creșteți pentru tăiere?

O undă albastră de electricitate aprinse acea zonă a camerei

când coada letală a Electroforului se luminează din cauza indignării fanatice. Delegații din jurul său șuierară dezaprobat. Câțiva dintre ei șoptiră „ipocritul” suficient de tare încât sunetul să poată fi prins de camerele de filmat.

Lucifer lovi cu pumnul în grilajul balustradei.

-Nici Shay'tan nu le face asta propriilor cetățeni!

Se întoarse cu fața către camere.

-Iar acum, continuă Lucifer, iar vocea i se stinse pe măsură ce simți un nod crescându-i în gât, acum, chiar în momentul în care un bebeluș hibrid se naște, înainte ca măcar să i se taie cordonul ombilical, un reprezentant al Academiei de Pregătire pentru Tineri a Împăratului se arată pentru a-l lua de lângă mama sa, indiferent dacă ea este sau nu de acord.

Câteva lacrimi i se scurseră pe obraji.

-Bebeluși! Îndoctrinăm bebeluși care au mai puțin de un minut de viață să vă apere fiindcă nu ne permitem ca părinții lor să se retragă pentru câțiva ani și să își crească propriii copii.

Aripile sale albe se îndoiră spre pământ, tremurând de emoție. Se întoarse cu ochii închiși, departe de camere, încercând să liniștească emoția brută care amenința să îl copleșească. În sală era atât de multă liniște încât ai fi putut auzi acul căzând. El tuși, iar apoi își frecă obraji, hotărât să nu îi lase să îl vadă plângând. Consilierul său legislativ se grăbi cu un pahar de apă. Lucifer înghiți lacom lichidul și își rearanjă trăsăturile sub masca politicianului profesionist.

-Prezentăm toate aceste discursuri extraordinare despre liberul arbitru- vocea lui Lucifer părea ostenită- dar din momentul în care un hibrid respiră pentru întâia oară, îl convingem că singurul său scop este să moară sprijinindu-l pe Împărat. Dar acum nu vă mai putem oferi nici asta, pentru că specia noastră și-a pierdut capacitatea de a procrea.

Liniștea absolută domnea în Parlament. Un tuset emoționat străpunse aerul. Lucifer privi în ochii delegaților cheie din blocul cel vechi, care în mod obișnuit i s-ar fi opus, și îi observă zvârcolindu-se jenați. Bani. Totul se rezuma la bani. Tocmai propusese o justificare morală pe care delegații mai tineri o puteau prezenta în fața constituenților pentru a-și explica votul în favoarea suspendării. Acum trebuia să formuleze lucrurile în termeni de care le păsa și delegaților mai bătrâni.

-Luați în considerare doar această problemă, doamnelor și

domnilor, spuse el. Dacă hibrizii dispar și nu vă mai pot proteja, atunci cine o va face? Cine va proteja Alianța când niciun hibrid nu va mai fi?

Lăsa întrebarea suspendată înaintea lor ca un miros urât înainte de a recita un faimos slogan al Alianței: „Cum se duc rasele hibride care ne protejează, asemenea o va face și Alianța.”

În subconștientul său, o voce șopti:

Vină. Vină. Vină.

Frică.

Întocmai ca o reclamă de televiziune bine modelată.

Putea practic să *audă* viori cântând în fundal când acea voce mică, sarcastică ce îi șoptise dintotdeauna în minte îi spuse acum să înainteze cu acest veto în Parlament și să anuleze obiecțiile tatălui său nemuritor. Era timpul să anuleze strânsoarea pe care cei doi împărați-zei aflați într-o eternă dispută o aveau asupra cetățenilor *ambelor* imperii. Șoptea că era momentul să își salveze specia. Șoptea să se salveze *pe sine*.

-Războiul nesfârșit nu e un răspuns.

Lucifer își întinse mâna.

-Sunt aici pentru a oferi o cale mai bună de a obține pacea.

Își înălță aripile din căderea lor mahnită. Comportamentul său se schimbă din acela al suferindului căit în cel al predicatorului de televiziune care prezintă absolutul în fața unui cort de circ plin de păcătoși. Evidențiasse îngrozitoarea realitate. Acum era momentul să vândă răscumpărarea.

-De-a lungul ultimului veac- aripile lui Lucifer se unduiră pline de speranță- disputele de graniță în anumite sectoare au scăzut. Imperiul Sata'anic a lăsat în pace acele sectoare, nu pentru că le păzim cu armament de război, ci pentru că acele planete fac comerț cu Imperiul Sata'anic.

Lucifer înaintă, privind drept în ochii fiecăruia dintre delegați. Vindea o soluție pentru o problemă murdară cu care nimeni nu voia să se confrunte. Era antrenorul unei echipe de sporturi de contact încurajându-și echipa. Vorbi repede pentru ca opoziția să nu îl întrerupă.

-Dacă Alianța și-ar extinde acest parteneriat, toată lumea ar avea de câștigat. Noi câștigăm, producătorii câștigă, Imperiul câștigă. Câștig-câștig-câștig. Toată lumea este fericită. Toată lumea este bogată. Și nimeni nu va începe un război pentru că economiile vor fi mult prea profund legate pentru a risca un dezechilibru.

Arahnoidul care îl întrerupsese mai devreme îl șicană din balconul său:

-Asta e povestea pe care le-a îngânat-o Shay'tan celor din colonia 51-Pegasi-4! Și uite unde au ajuns ei. Shay'tan a măcelărit întreaga planetă!!! Și întreaga rasă a Angelicilor Serafimi împreună cu ea!

Aripile albe ale lui Lucifer se cutremurară de furie și pierdere. *Serafimul...* Ascunse emoția în spatele măștii pe care o construise pentru a-și ascunde propria persoană de lume.

-Asta a fost acum 25 de ani, zise Lucifer solemn. Nu a fost ceva ce a făcut Shay'tan. Hashem însuși a confirmat că a fost vorba de pirați care au acționat din proprie inițiativă.

-Așa pretinde Shay'tan!!! contracă lordul Arahnoid. Un martor a declarat că a văzut soldați care purtau uniforme Sata'anice invadând planeta. Nu o bandă dezorganizată de pirați.

Mica voce sarcastică îi șopti în minte: „Îl îmbată puterea la gândul că ar putea întoarce votul. Trebuie să îl tratezi ca pe copilul ce este...”

-Așa pretinde un copil înspăimântat de 9 ani!

Lucifer se întoarse cu spatele la Arahnoid și apelă, în schimb, la rasele antice care erau atât de aproape de perfecțiunea genetică încât se identificau mai mult decât oricare altă specie cu tatăl său.

Delegatul Mu'aqqibat își lovi toiagul de pământ. Bani vechi. Putere. Grupul raselor antice deveni tăcut îndată. Brokerii puterii nu puteau să îi permită unui începător prostuț să fure atenția. Unda de liniște care cuprinse adunarea generală era nestabilită, dar completă. Lucifer prezentase tragedia în termeni de care le păsa... Bani și putere. Aveau să îi permită să își încheie discursul.

-Shay'tan este dispus să le ofere companiilor de comerț pacifiste accesul necesar pentru a vinde produsele de care au nevoie oamenii săi. Tot ceea ce el cere la schimb este ca noi să facem același lucru.

Făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele să își atingă ținta.

-Complet cinstit.

Noțiunea de cinste fundamentală era unul dintre pilonii de bază ai societății Alianței.

Acea voce rebelă șopti:

„Louă nu le pasă cu adevărat de corectitudine. Vorbește doar în termeni pe care îi înțeleg. Ce îi va costa dacă nu votează pentru acest acord de comerț.”

-Ori facem așa- Lucifer își înălță aripile ca un prădător care se

lansează pentru a ucide și făcu un gest către camere de parcă ar fi fost Devoratorul de Copii- ori trebuie să hotărâm ai cui copii îi trimitem la armată pentru a ne apăra. Pentru că, având în vedere ritmul în care hibrizii mor, în zece ani nu vom mai fi destui încât să vă putem proteja.

Arată către rasele antice.

-E nevoie de șase umanoizi dezvoltați natural pentru a înlocui un singur hibrid, iar acele specii au toate drepturi de vot. Așa că înregistrați *aceste* numere când va gândiți cât de mult vă va costa să respingeți propunerea de pace a lui Shay'tan. Acordul pentru comerț sau rezoluția. E alegerea voastră.

Lucifer așteaptă până când delegații care îi blocaseră propunerea pentru comerț îl priviră în ochi. Dragonul Mu'aqqibat își luă toiagul și îl trânti de podea. Le câștigase votul.

-Propun o moțiune pentru ca Parlamentul să extindă Acordul de Comerț Liber existent către toate teritoriile Alianței, spuse Lucifer. Înaintez această moțiune către vot imediat...

Tânărul lord Arahmoid se ridică.

-Shay'tan cucerește noi planete și le recrutează cetățenii drept forță de muncă pentru ca apoi să ne vândă la un preț mult mai mic, strigă Arahmoidul. Nu e cu mult diferit de sclavie!

Vocea mică și sarcastică șopti:

„E convenabil cum numesc ceea ce face Shay'tan sclavie, dar omit cei 500 de ani de serviciu militar forțat care li se impune hibrizilor.”

-Ceea ce face Shay'tan în interiorul granițelor propriului imperiu este irelevant, zise Lucifer cu voce tare. Noi ratificăm un acord de comerț, nu ne supunem Legii Sata'anice.

Ceilalți delegați începură să ezite. Grație *darului* său, Lucifer putea citi gândurile delegaților.

-Sunt dispus să alegem din nou.

-Rata șomajului a crescut la 17%!

-De ce ar trebui să îl susțin dacă propriul tată a votat împotriva lui?

Aripile lui Lucifer se pleoștiră.

„Îți pierzi,” șopti vocea mică și răutăcioasă. *„Promite-le ceva ce le pot prezenta constituenților și să spună că au făcut lucrul corect.”*

Lucifer privi cum energia din cameră se îndepărta de el. Deși ura cinismul vocii sale interioare, avea întotdeauna dreptate.

-Îi va da armatei noastre hibride extrem de împovărate șansa de a-și reumple posturile! strigă el.

Putu să simtă momentul în care energia se întoarse, dar victoria era oarbă, căci nu moartea în bătălie era problema, ci incapacitatea pură de a se reproduce. Totuși, mai puține vieți irosite le-ar putea da timp hibrizilor, iar timpul era ceea ce el căuta cu disperare.

Arahnoidul strigă, lansând o provocare pierzândă.

-Dacă deschizi piețele Alianței către comerț discreționar, banii vor intra în cuferele lui Shay'tan. Îi va folosi pentru a-și întări armata. Industria noastră va fi decimată, iar nivelul nostru de trai va fi redus la sărăcie.

-O, mai taci! șuierară mai mulți delegați înspre el. Crezi că vrem ca fiii *noștri* să fie carnea de tun a lui Hashem?

-Shay'tan nu va mai avea *nevoie* să ne învingă în luptă, strigă Arahnoidul. Rezoluția aceasta îi va permite să ne aducă la faliment și apoi să ne cumpere pentru un preț de nimic!

Lucifer îi întrerupse înainte ca lucrurile să scape de sub control.

-Avem o alegere, zise Lucifer. Le vom spune hibrizilor noștri soldați că nu ne *pasă* dacă dispar, atâta timp cât continuă să ne apere în timpul procesului? Sau ne vom asuma responsabilitatea în această situație și vom spune GATA CU RĂZBOIUL!!!!

Își ridică brațele și făcu un semn către camere în același mod în care tatăl lui nemuritor gesticula atunci când invoca trăsnetul.

-Se votează pentru pace?

-Da! răsună mulțimea.

-Cineva împotriva? întrebă Vorbitorul Comunelor.

-Da! vocea tânărului lord Arahnoid răsună singură.

Nu era singurul delegat care se opunea măsurii, dar era unicul suficient de naiv încât să nu se abțină pur și simplu.

-Votul favorabil este majoritar! strigă Vorbitorul Comunelor, bătând cu ciocănelul în masă. Acordul pentru Comerț Liber este adoptat!

Lucifer se înclină, mulțumindu-le legislatorilor în timp ce aceștia ieșeau prin dreptul lui, inclusiv celor care avea griji pe care voiau să le lămurească. Putea *simți* energia pozitivă emanată de mulțime, amețindu-i mintea de putere. Asta era ceea ce tatăl său îl antrenase să facă încă de la naștere, creând poziția de Prim-ministru și făcându-l responsabil de politicile cotidiene de conducere a Alianței. Lucifer pufni cu dezgust. Hashem nu s-ar fi înjosit niciodată într-atât încât să își murdărească dumnezeiasca sa conștiință cu problemele mai puțin importante ale muritorilor!

Arahnoidul vorbăreț își făcu loc prin mulțime.

-Trebuie să îți vorbesc, zise el.

Acea voce mică și sarcastică șopti:

„Scapă de el. Dacă nu o faci, va continua să vorbească până ce oamenii îl vor asculta.”

Se folosi de darul său pentru a *asculta* cuvintele nespuse din spatele glasului Arahnoidului. Diferite proiecții îi apărură în minte. Constituenți îngrijorați. Familii sărăcite. Lucifer își formă o imagine și apoi îl bătu pe tânărul Lord pe umăr.

-Fă o programare la Șeful meu de Personal, spuse Lucifer. Vom vedea ce putem face în legătură cu înaintarea unei anexe.

Puterea îi răsună în voce, transmițându-se în mintea naivă a tânărului Lord Arahnoid.

„Primul-ministru mă ia în serios. Dacă lucrez cu el, mă va ridica spre o poziție puternică.”

Buzele tânărului Lord se destinseră într-un rânjel mulțumit.

-Da, domnule! Voi lăsa o propunere pe biroul dumneavoastră mâine dimineață.

Un Angelic cu aripi murdare apăru în dreptul său. Înălțimea medie, ochii albaștri ca apa de vase și aripile neremarcabile, toate trăsăturile Șefului de Personal Zepar îi demonstrau firea plină de servitudine, cu excepția rânjelului crud care îi împodobeia uneori buzele.

-Sire? grăi Zepar.

Lucifer privea insistent ușa, doritor să scape.

-Te rog să mă scuzi, îi spuse el tânărului Arahnoid, vă voi lăsa pe tine și Zepar să discutați detaliile.

Își făcu drum printre camerele de filmat, zâmbind și făcând cu mâna către mulțimea care jubila. Când ajunse în capelă, se sprijini de perete și închise ochii.

„Vezi? Ți-am spus eu că vei reuși.”

-O, mai taci, șopti el către vocea sarcastică. Nu avem nevoie decât de timp.

Privi către statuia Împăratului Etern, aflată în spatele tronului gol care era, teoretic, ocupat de fiecare dată când Parlamentul avea nevoie de cineva care să rupă egalitatea, dar, în realitate, fusese ocupat o singură dată în ultimii 225 de ani; cu două săptămâni în urmă, când Împăratul venise pentru a-și exercita dreptul de veto asupra acordului de comerț precedent.

-Încearcă să folosești dreptul de veto pentru *asta*, tată! zise Lucifer.

Cuvintele lui se izbiră de liniște. Acordurile de comerț nu puteau să *rezolve* problema speciei sale. Avea nevoie ca tatăl său să *fie* un tată adevărat și să înceapă să îi pese de ceea ce se întâmpla în propriul său imperiu.

Șeful de Personal Angelic îl urmă în cameră. Zepar privi emoționat statuia Împăratului Etern care trona deasupra lor.

-Sire, zise el. Doriți să cer Partidului să oprească alocarea de fonduri către acel Arahnoid problematic înainte de noile alegeri?

-Fă-o, oftă Lucifer. Și vezi ce mizerii poți găsi despre el, chiar dacă trebuie să le inventezi. Vreau raportări negative scurse către televiziune până diseară.

-Da, Sire.

Zepar își împreună mâinile.

-Considerați problema rezolvată. Acum... următoarea dumneavoastră întrevedere este programată pentru ora 3 după-amiază. Un cadet proaspăt ieșit din academie...

Capitolul 9



Februarie - 3,390 î.Hr.

Pământul: Locul prăbușirii

Colonel Mikhail Mannuki'ili

MIKHAIL

Senzația plăcută a degetelor care îi mângâiau obrazul pătrunse adânc în subconștientul său, alături de sunetul hipnotic al vocii Ninsiannei. În numele zeilor, îl durea atât de tare chiar și să respire! Nu își putea aminti cum era să *nu* îl doară. Dar atâta timp cât durea, știa că încă era în viață.

Mikhail deschise ochii.

Soarele aurit și dur se îndepărtase pentru a se odihni pe marginea vestică a văii. Umbrele lungi îi arătau că fusese inconștient destul de multă vreme. Mirosul de frunze proaspăt zdrobite se ridica din rana de pe pieptul său. Plante medicinale? Încă o dovadă că aceasta era rasa primordială.

Rasa primordială. Rasa primordială?

Gândul i se înfiripă în minte și dispăru înainte să îi poată cuprinde semnificația. Ce, în numele lui Hades, putea să însemne asta? Avea sentimentul că trebuia să comunice *cui*va acea informație, dar nu își putea aminti cui sau de ce era atât de importantă!

Privi către chipul care se holba la el cu susul în jos.

-Bună?

Îi căută ochii de o nuanță neobișnuită de bej.

Ea murmură ceva ce ar fi putut însemna „bună”, sau „mulțumesc”, sau „vreau să îți zdrobesc craniul cu o piatră”, dar, ținând cont de zâmbetul său, părea a fi un semn al gratitudinii.

-Cine a fost acela? Întrebă el, știind că ea nu putea să îl înțeleagă.

-Cine? Ninsianna arată înspre direcția în care fugise atacatorul ei. Cine? Jamin.

Nasul i se încreți și zâmbi rușinată. Un fost iubit frustrat, poate?

-Cine- el indică direcția în care dispăruseră bărbații- Jamin?

Ninsianna dădu din cap.

-Jamin.

Mikhail analiză modul în care întregul ei corp se anima atunci când vorbea. Părea să împărtășească același limbaj non-verbal fundamental al trupului de care dispunea și specia lui. Nedorind să facă presupuneri, dădu și el din cap și spuse „sua”, iar apoi își agită capul dintr-o parte în alta, zicând „aon”. Repetă mișcarea de mai multe ori până când ea înțelese că voia să spună „da” și „nu”.

-Da, sua, Jamin! Ninsianna se ciupi de nas de parcă și-ar fi dorit să blocheze un miros urât, iar apoi râse, sunetul fiind muzical și plăcut.

O căldură binefăcătoare îi inundă trupul. Oriunde îl atingea, putea simți o ușurare a durerii.

-Hai să ne întoarcem la navă?

El încercă să se ridice și gemu.

-Sus, spuse ea în propria limbă și arătă în sus.

El repetă cuvântul și apoi îl zise în limba lui: „suas”.

Ninsianna îl ajută să se ridice în picioare, zâmbind încântată în timp ce experimenta cuvintele nefamiliare. El fâlfâi aripa sănătoasă pentru a se echilibra. Fata îl sprijini de subțiori, înconjurându-i talia cu un braț pentru a-l stabiliza în timp ce îl întorcea cu fața spre navă.

O senzație neplăcută îi pătrunse stomacul. Nu că ar fi putut să își *amintească* modul în care ar fi trebuit să arate nava lui, dar ea zăcea pe jumătate îngropată lângă peretele văii, parțial acoperită de molozul rezultat după alunecarea de teren. Vârful dispărea complet printre pietre, spatele era îndoit într-un unghi ciudat, provocând o mare fisură, și lovitura unei arme ștersese numele navei în același suflu cu care fusese distrus și unul dintre motoare.

-Bănuiesc că asta îmi aparține?

El privi în jos către Ninsianna, care se uita la epavă cu ochi curioși ca de copil.

-Cui altcuiva ar putea să îi aparțină? Întrebarea este- privi el în sus- cine m-a doborât?

Capitolul 10



Data Galactică Standard: 152,323.02 D.Î.

Orbita Pământului: SRN 'Jamaran'

Locotenentul Kasib

LT. KASIB

Zeci de ecrane înconjurau puntea navei SRN Jamaran. Cele mai multe dintre ele prezentau imagini alb-negru, cu purici, ale unor corpuri de filmat cărate de soldați Sata'anici, în timp ce alte ecrane redau perspective surprinse ca prin ochi de gândac de trei drone suborbitale. Locotenentul Kasib își așează mâna cu gheare pe joystick și pilotă una dintre drone pentru a supraveghea un sat primitiv înconjurat de câmpuri cultivate.

În scaunul de comandă din spatele său, Generalul Hudhafah se aplecă înainte, ochii săi verzi-aurii strălucind cu entuziasm.

-Alea sunt...?

-Grâne, domnule, mârâi Kasib mulțumit. Puteți *vedea* capetele semințelor care se coc.

Pilotă drona astfel încât să atingă ușor iarba de un metru înălțime. Grâne de cereale! La milioane de ani lumină de cea mai apropiată colonie cunoscută!

Creasta ascuțită de pe spatele Generalului Hudhafah se ridică, formând o coroană gânditoare, dar neamenințătoare.

-Care e situația grupurilor plecate? Întrebă el.

-Ambele raportează prezența unor resurse extinse de minerale, domnule.

Kasib apăsă pe unul dintre ecrane pentru a scoate cel mai recent raport.

-Cobalt. Fier. Resurse imaculate de uraniu. Apă aproape nelimitată. Și floră și faună diverse.

Coadă lui Hudhafah se răsuci în jurul marginii scaunului comandantului, gânditoare, calculată, agresivă, extraordinară...

-Iar grânele?

Kasib înțelese ceea ce Generalul nu voia să exprime în prezența

bărbaților de rang inferior. *Cât de scăzute sunt rezervele noastre?*

Kasib îndrăzni să privească în ochii stimabilului său ofițer de comandă, unul dintre cei mai decorați și înalt gradați generali ai lui Shay'tan.

-Se pare că planeta este într-un totu locuibilă, domnule.

Ceilalți membri ai echipajului, șopârle și alte specii Sata'anice, încetară să mai pretindă că nu ascultau și se aplecară înainte, așteptând să audă ce avea de spus generalul.

Hudhafah se uită la prima imagine pe care grupul plecat o transmisese către bază. Un bărbat Angelic fără aripi. Transmisiunea distrusese acoperirea Angelicului atunci când crescuse puterea pentru a le spiona scanările. Pe oricare *altă* planetă, unde radio statice produse în mod natural ar fi mascat echipamentul, dar aici, în sectorul Zulu, nu exista decât foarte puțină interferență subspațială, iar planeta nu dispunea de *niciun* fel de tehnologie avansată. De atunci, echipele trimise descoperiseră mii de creaturi, împrăștiate pe suprafața planetei în corturi primitive, colibe și chiar sate. Alianța urma să atace această planetă, cu siguranță.

Întrebarea era, puteau să reziste atât de departe de Imperiul Sata'anic?

Atât de departe de lanțul lor de aprovizionare.

Atât de departe de cea mai apropiată lume locuită?

-Domnule? întrebă Kasib. Doar *așteptau* ordinul.

Gușa Generalului Hudhafah se înroși, căpătând o nuanță demnă, profundă de burgundy.

-Pregătește o Bază de Operare de primă linie, zise el ursuz. Într-un loc *cald*. Și aproape de terenuri productive.

-Da, domnule!

Cu o înclinare a frunții, Kasib apăsă butonul pentru vorbit. Un fior de mândrie îi străbătu trupul când sistemul de adresare publică murmură. Hudhafah îi oferea *lui* această onoare. Un nimeni cu grad inferior! Răsfrânse fiecare dram de noblețe de care dispunea în voce.

-Atențiune, echipaj! vorbi el clar și tăios. Generalul Hudhafah a ordonat anexarea. Repet. Începeți anexarea Pământului. Vom coloniza această planetă în numele gloriei zeului nostru.

Se aplecă din nou.

-Slăvit fie Shay'tan!

La bordul navei, metalul răsună datorită ovațiilor. Se apropiau, cu siguranță, gloria, și avuția, și onoarea! Acesta era genul de

expediție la care visa orice soldat.

Duduituri metalice rezonară pe toată suprafața navei când clemele de andocare ce mențineau operatorii de transport atașați de-a lungul hiperspațiului se eliberară. Ecranele de transmisie surprinseră două duzini de formațiuni mai mici, asemenea unor cutii, detașându-se de fuzelajul Jamaranului și gonind spre pământ.

Acum, acesta aparținea Imperiului Sata'anic.

.
Inceputul...

FRAGMENT: Sabia Zeilor



Februarie- 3,390 î.Hr.

Pământ: Assur

JAMIN

O stea căzătoare străbătu cerul înaintea zorilor, iluminând deșertul gol.

-Continuați să mergeți! ordonă Jamin.

Bărbații continuă să alerge când steaua trecu pe deasupra lor.

-Câte sunt cu tot cu asta? întrebă Firouz.

-Douăzeci și două, răspunse Siamek.

-Unde crezi că merg toate?

Jamin aruncă o privire peste umăr, așteptând să vadă dacă *această* stea se va prăbuși, dar ea dispăru în orizont. Observaseră multe stele căzătoare de-a lungul ultimelor ore, dar niciuna nu cădea în deșert, cel puțin nu suficient de aproape pentru ca ei să vadă cerul erupând din nou în flăcări.

-Am o presimțire rea în legătură cu asta, murmură Siamek printre respirații anevoioase. Niciodată nu am mai văzut atât de multe deodată.

Jamin accelerează pasul, obligându-i și pe ceilalți bărbați să îl urmeze.

O copcă pe care o avea cusută în lateral părea să cerșească milă, dar el își forță mușchii să se miște mai departe. Tot ce conta era ritmul frenetic al inimii sale. Soarele își încheie urcarea și înaintă spre vârful drumului său, încălzindu-i fără milă, dar el refuza să își lase oamenii să se odihnească.

În cele din urmă, Assur se înălță din mijlocul deșertului, o fortăreață strălucitoare, aurită, cu locuințe ridicate în așa fel încât pereții exteriori erau uniți unii de alții. Fuseseră construite din chirpici mărunți neted pentru a nu le oferi inamicilor vreo enclavă pentru sprijin, cu ferestre și uși orientate spre interior. Ar fi fost nevoie de patru bărbați urcați unul pe umerii altuia pentru a ajunge la acoperișuri. Acoperișuri patrulate de bărbați înarmați cu arcuri și sulițe.

Nu că ar fi contat în fața unui inamic înaripat...

-Mai repede, ordonă el.

Războinicii se regrupară, însuflețiți de priveliștea propriilor case. Îi făcuse să alege pe tot parcursul nopții fără a se odihni prea mult. Războinicii *de elită*...

Demonul înaripat reușise să înfrângă cei mai buni războinici pe care îi avea acest sat!

Se apropiară de poarta exterioară, un adevărat monstru înalt de zece coți, construit din cel mai dur cedru, de grosimea piciorului unui bărbat, și două trunchiuri masive de copac ancorând porțile către casele adiacente. Nicio armată nu străpunsese vreodată zidurile Assurului. Nu de când Lugalbanda executase magii extraordinare pentru a le face zidurile impenetrabile.

Bunicul Ninsiannei...

Iar acum, ea era sub controlul dușmanului.

-Ho! Jamin! strigară santinelele. Văd că Ninsianna te-a tras în țeapă?

O furie necontrolată îi clocotea în vene.

-A fost răpită, izbucni el. Dați alarma! Ordonăți-le războinicilor să se adune!

Santinela cu piele negricioasă ridică un corn către buze și suflă adânc, gutural, în semn de avertisment. *Păzea! Păzea! Păzea!* Sunetul reverberă în întreg satul, pe străzile de pământ bătătorit. Sătenii se revărsară din case, nerăbdători să vadă cine dăduse alarma.

-Dați-vă la o parte! strigă Siamek. Îi facem loc conducătorului nostru!

-Le-ați văzut? întrebă o femeie arătând înspre cer. Ați văzut stelele căzând din ceruri?

Pieptul lui Jamin se ridică pe măsură ce își făceau drum printre inelele concentrice pentru a ajunge în piața centrală. Siamek și ceilalți războinici se îndoiră de la mijloc, ținându-se de laterale din cauza ritmului ucigător pe care Jamin îl impusese, însă acesta se menținu drept, gâfâind pentru a-și controla respirația. În calitate de viitoare căpetenie, era slujba *lui* să îi conducă la luptă.

Tatăl său, Căpetenia Kiyan, păși în pragul casei, purtând kiltul cu cinci straturi care îl evidenția drept *conducătorul* lor. În spatele său veni Immanu, tatăl Ninsiannei, îmbrăcat în ținută completă de ceremonii, fără îndoială chemat pentru a interpreta semnele.

-Care este problema, tinere Muhafiz? întrebă Immanu.

Un nod i se formă în gât când indică drumul pe care veniseră.
-Un demon înaripat a venit pentru a ne fura femeile!

Un mesaj de la Anna

Dragă Cititorule,

Sper că ți-a plăcut acest fragment din seria „Sabia Zeilor”. Mi-am dorit să creez un erou. Dar nu *orice* erou, ci unul atât de minunat, încât oamenii să spună „Vreau să fiu exact ca el.” Așa că mi-am pus mintea la contribuție, gândindu-mă la toți super-eroii de la televizor, la armele și mașinăriile lor prostești. Și așa mi-a venit ideea.

Arhanghelul Mihail...

Cel care a trimis răul înapoi în iad...

În universul *meu*, îngerii sunt soldați dintr-un imperiu galactic, care slujesc ființele transcendente (zeii) și care se aseamănă mai mult titanilor cu defecte de pe Muntele Olimp decât creaturilor descrise în Scripturi. Unii dintre ei sunt atât de evoluți încât tind ei înșiși către dumnezeire. Totuși, îngerii mei sunt, de asemenea, dureros de umani. Au defecte importante și, uneori, fac greșeli. Suferă, simt, sângerează...

Așa se întâmplă mereu când două facțiuni se află în război, nu?

Pentru a crea acest univers, am folosit mituri care preced Creștinismul cu 10.000 de ani, incluzând cultul preaslăvirii vulturului, Çatalhöyük, Povestea lui Ghilgamesh, mituri privitoare la Annunaki, traduceri ale tablelor cuneiforme, mitologie Yazidi despre Melek Taus (îngerul păun) care a sfidat zeii și i-a îndemnat pe oameni să cultive primul lan de grâu (povestea cea mai veche a „Grădinii Edenului”), îngeri prezentați ca eroi ancestrali ce trăiesc în Zoroastrian și povești sanscrite, „Cartea Giganților” a lui Enoch precum și, firește, prezentări arabe, creștine și evreiești cu privire la războaiele cerești de la începuturile lumii.

Apoi, le-am legat pentru a crea propria mea poveste despre eroi, zei și demoni.

Unii ar putea numi o astfel de poveste „blasfemie”. Dacă te numeri printre aceștia, seria aceasta nu ți se adresează. Dar dacă ai privit vreodată către cer și ți-ai dorit ca îngerii să fie reali... ca tu însuși să devii un erou, acționând cu vitejie și încercând întotdeauna să faci ceea ce e bine, indiferent de cât de speriat sau imperfect ai fi?...

Atunci sper să te îndrăgostești de Arhanghelul Mihail așa cum am făcut-o și eu, și să îl urmezi în călătoria sa.

Fii epic!

Anna Erishkigal

P.S. Dacă te abonezi la [NEWSLETTER](#)-ul meu, îți voi trimite un e-mail la lansarea următorului volum al seriei.



EBOOK *GRATUIT*

Ce ai face dacă ai putea retrăi o oră din viața ta? Află chiar acum ! Abonează-te aici :

Află mai multe >>

★★★★★

"O poveste pătrunzătoare. Să poți repeta lucrul pe care îl regreți cel mai mult este o oportunitate de una la un milion!" – Recenzia unui cititor

*Timp limitat

Ce ai face dacă ai putea retrăi o oră din viața ta? Află chiar acum ! Abonează-te aici :

Află mai multe > > <https://wp.me/P2k4dY-160>

FRAGMENT: Sabia Zeilor

În zorii timpurilor, doi adversari antici se luptau pentru controlul Pământului. Un singur bărbat s-a înălțat, pe atunci, de-a dreapta oamenilor. Un soldat al cărui nume ni-l amintim încă și astăzi...



VOLUMUL II: Sabia Zeilor

Colonelul Angelic al Forțelor Speciale, Mikhail Mannuki'ili, se trezește rănit de moarte la bordul navei sale prăbușite. Femeia care îi salvează viața are abilități care îi par a fi cunoscute, dar, nemaiamintindu-și nimic din trecut, el nu își poate da seama de ce.

Oamenii Ninsiannei cunosc profeții despre un campion cu aripi, o Sabie a Zeilor care va apăra poporul împotriva Celui Rău. Mikhail insistă asupra faptului că nu este semi-zeu, dar capacitatea lui stranie de a ucide spune altceva.

Răul șoptește unui prinț posac. O specie pe moarte caută să evite dispariția. Și doi împărați, adânc înrădăcinați în ideologia lor

antică, nu pot desluși amenințarea supremă în această repovestire științifico-fantastică, epică poveste a umanității despre lupta dintre Bine și Rău, despre ciocnirea dintre imperii și ideologii, precum și despre cel mai mare super-erou care a călcat vreodată pe Pământ, Arhanghelul Mihail.

Această carte NU este o ficțiune cu caracter religios!

BONUS SPECIAL: conține povestea originală „*Eroi de Demult*”.

Află mai multe > > <http://wp.me/P5T1EY-wO>

Un moment din timpul tău, te rog...

Te-ai bucurat citind această carte? Dacă da, aş fi foarte recunoscătoare dacă ai revedea site-ul oricărei librării din care ai achiziţionat-o şi ai lăsa o recenzie în scris. Fără bugetul de publicitate al unei edituri mari, cele mai multe cărţi nu înapoiază costul de producţie. Cu excepţia cazurilor în care... cititorii ca tine răspândesc ideea ca le-a plăcut.

Mulţumesc!

FRAGMENT: Un înger gotic de Crăciun



Câștigător al eFestivalului “Words Best of Independent eBook Awards”- Cea mai bună povestire a anului 2014



Un înger gotic de Crăciun

Rămășițele vechilor suferințe nu sunt niciodată lăsate în urmă...

Părăsită de prietenul ei în Ajunul Crăciunului, Cassie Baruch crede că poate pune capăt suferinței sale izbindu-se cu mașina de un copac bătrân. Dar atunci când un înger superb, cu aripi întunecate, apare și îi spune “asta nu e vreo afurisită de poveste de dragoste paranormală, copilo”, își dă seama că moartea nu îi

rezolvă problemele. Poate Jeremiel să o ajute să scape de rămășițele problemelor din trecut și să își regăsească liniștea?

Această reinterpretație modernă a mitului îngerilor păzitori îmbină “O colindă de Crăciun” și “O viață minunată”, într-o încercare de a le oferi oamenilor speranța că își pot stăpâni și depăși trecutul.

„Foarte puține cărți mă înduioșează până la lacrimi, dar aceasta a reușit într-o manieră glorioasă. Mesajul ei este redat cu umor și grație. Minunat!” – recenzia cititorului

„M-a făcut să îmi pese. Și m-a făcut să plâng. Sunt foarte, foarte recunoscătoare pentru final.”- recenzia cititorului

„O carte care m-a înduioșat ca nicio alta.”- recenzia cititorului

„Încă o dată, Anna transformă cuvintele în aur. Întorsătura gotică a acestei „Colinde de Crăciun” moderne este spectaculoasă...”- recenzia cititorului

„Dacă aș putea, aș acorda acestei povești un număr infinit de stele! Această carte mi-a provocat fiori.”-recenzia cititorului

Află mai multe > > <http://wp.me/P5T1EY-x3>

Piese de Șah



Apausha: Locotenent în Marina Comercială a lui Sata'an

Baal Zebub: echivalentul politic pentru Primul-ministru al grupării Sata'anice

Cea-Care-Este: creatoarea universului, Zeița

Cel-Care-Nu-Este: haosul primordial, Lordul Întunericului, paznicul Celei-Care-Este

Dadbeh: războinic Assur. Pus pe glume

Dahaka: sergent în armata lui Shay'tan, mâna dreaptă a Generalului Hudhafah

Firouz: războinic Assur, parțial pus pe glume

Gita: fata cu ochi negri, verișoara Ninsiannei

Glicki: ofițer major Mantoid, staționat pe *Răsăritul de Lumină*. Secundul lui Raphael

Hashem: Împăratul Etern, ființă transcedentală

Hudhafah: general în infanteria Sata'anică, responsabil cu anexarea Pământului la Imperiul Sata'anic

Immanu: tatăl Ninsiannei, șaman

Jamin: fostul logodnic gelos al Ninsiannei, fiul Căpeteniei Kiyan

Jophiel: Comandantul General Suprem al flotei Alianței

Kasib: locotenent în infanteria Sata'anică, Ofițerul Șef de Achiziții al Generalului Hudhafah

Ki: Zeița mamă a Celei-Care-Este

Kiaresh: războinic Assur din generația Căpeteniei

Kiyan: Căpetenia Assurului, tatăl lui Jamin

Lucifer: Prim-ministrul Alianței, fiul adoptiv a lui Hashem

Lugalbanda: războinic-șaman decedat, care avea puterea de a opri inima inamicului. Tatăl lui Immanu. Bunicul Ninsiannei și al Gitei

Marwan: Șeicul tribului rival al Halifienilor

Micuța Nemesis: capra

Mikhail: Colonelul Mikhail Mannuki'ili, Forțele Speciale Angelice. Pregătit de Cherubim

Moloch: Cel Diabolic, Devoratorul de Copii

Needa: vindecătoare din Assur. Mama Ninsiannei

Ninsianna: tânără din Assur care are o relație specială cu Cea-Care-Este

Raphael: Comandantul *Răsăritului de Lumină*, prietenul cel mai bun al lui Mikhail

Roshan: din tribul Halifian, ginerele lui Marwan. Moștenitorul grupului puternic Baranuman River

Shahla: fosta iubită a lui Jamin. Prostituată.

Shay'tan: Împăratul Imperiului Sata'anic. Un dragon “adevărat”.

Siamek: războinic din Assur. Secundul lui Jamin

Tinashe: femeia cu piele de abanos

Tirdard: tânăr războinic din Assur

Zepar: șeful de personal al lui Lucifer

Lista Speciilor

Angelicii: super-soldați modificați genetic, combinând baza genetică a oamenilor cu vederea perfectă și aripile uliilor. Reprezintă Flota Aeriană a Alianței. Datorită împerecherii încrucișate pentru păstrarea caracteristicilor animale, în prezent mai există mai puțin de 7500 de Angelici.

Arahnoid: specie de insecte înșuflețite cu opt picioare care s-au dezvoltat în mod natural. Acestea li s-a alăturat Leonizilor în Flota Aeriană a Alianței.

Catoblebas: o specie evoluată natural, similară cu porcii sălbatici, care face parte din armatele lui Shay'tan. Sunt cunoscuți pentru caracterul combativ.

Centauri: super-soldați modificați genetic prin combinarea bazelor genetice ale cailor și ale oamenilor. Servesc drept cavaleria Alianței. Datorită împerecherii încrucișate pentru păstrarea calităților animalice, în zilele noastre mai există mai puțin de 4000 de centauri.

Cherubim: o specie evoluată natural de creaturi feroce asemănătoare furnicilor, care locuiesc în colonii-stup de călugări conduși de o singură regină. Sunt garda personală a Împăratului Etern și se află pe punctul de a deveni ființe supreme.

Delphinium: specie dezvoltată natural, similară cu amfibienii. I-au înlocuit aproape în totalitate pe Merfolk ca Flotă Militară a Alianței.

Ființe Transcedentale: sau "vechii zei". Majoritatea sunt creaturi născute muritoare, dar care ajung, după nenumărate vieți, suficient de evolute genetic încât să devină nemuritoare. Posedă varii nivele de abilități, de la semi-zei semi-muritori care se pot doar vindeca singuri până la zei "elementali", care au învățat să exploateze legile fizicii. Câțiva dintre ei, cum ar fi Cea-Care-Este, s-au născut zei cu drepturi depline datorită faptului că descend din părinți zei.

Grigori: o specie de dragoni elementali care au dispărut în totalitate din galaxie în urmă cu multe milenii, toți cu excepția Împăratului Shay'tan.

Leonizi: super-soldați modificați genetic prin combinarea genelor leilor și ale oamenilor. Sunt forțe situaționale cu scopuri multiple. Când situația se înrăutățește, Împăratul spune "Trimiteți Leonizii!" Datorită împerecherii încrucișate pentru păstrarea trăsăturilor animale, mai există în acest moment mai

puțin de 3500 de Leonizi.

Mantoizi: specie evoluată natural de insecte sensibile cu șase picioare. Au suplimentat Angelicii în Flota Aeriană a Alianței.

Marid: umanoizi cu piele albastră care au fost cucerți și încorporați în armatele lui Shay'tan.

Merfolk: super-soldați modificați genetic care combină oamenii și mamiferele acvatice. Au fost creați pentru a face parte din Flota Navală a Alianței. În urmă cu 500 de ani, această specie s-a unit cu specia-soră a Leviathans-ilor. În zilele noastre, mai există doar câțiva Merfolk-i pur sânge. Hibrizii rezultați sunt cunoscuți drept Mer-Levi.

Mu'aqibat: specie evoluată natural de creaturi asemănătoare șerpilor, cu mâini și picioare scurte și cap asemănător cu al dragonului chinezesc. Sunt o "specie antică", mulți dintre ei fiind la granița de a deveni ființe transcendente.

Oamenii: specie care a dispărut când un asteroid a lovit Nibiru, în urmă cu 74000 de ani. Toate încercările de a reloca oamenii pe alte planete au eșuat, iar ei au dispărut. Există zvonuri că Împăratul Etern se trage din această specie, dar Palatul Etern a refuzat să comenteze.

Serafim: sub-specie de Înger Întunecat care a fost distrusă în urmă cu 25 de ani de agresori necunoscuți. Un singur membru al speciei a supraviețuit, Colonelul Mikhail Mannuki'ili. Colonelul a dispărut și este actualmente considerat mort.

Șopârle Sata'anice: specie de șopârle însuflețite care alcătuiesc cea mai mare parte a armatelor lui Shay'tan. Acestea au apărut spontan în urmă cu 74.000 de ani, înlocuind Nefilimii, o specie astăzi dispărută, care servea drept soldat pentru Shay'tan.

Despre Autor



Anna Erishkigal este un avocat care se recuperează și scrie ficțiune drept alternativă la ideea de a se întoarce acasă de la tribunal și a-și supune copiii vreunui interogatoriu. Creează sub un pseudonim, astfel încât colegii săi să nu îi pună la îndoială pledoariile, considerând că ar fi la rândul lor rodul ficțiunii. În cele mai multe cazuri, dreptul *este*, după câte se pare, pură ficțiune. Însă avocații preferă să își numească activitatea „apărare plină de zel a clientului”.

Șansa de a analiza cotloanele cele mai întunecate ale ființei umane face posibilă construirea unor personaje ficționale interesante, acel gen de personaje pe care îți dorești fie să le încarcerezi, fie să scrii despre ele acasă. În ficțiune, poți jongla cu faptele fără a-ți face prea multe griji privind adevărul. În pledoariile legale, dacă propriul client te minte, ești pus într-o situație stupidă în fața judecătorului.

Cel puțin în ficțiune, dacă un personaj devine supărător, îl poți omorî...

Alte cărți de Anna Erishkigal

Ceasornicarul (o nuvelă)
Un înger gotic de Crăciun

Sabia zeilor Saga

(fantezie epică)

Eroi de Demult (o nuvelă)

Sabia Zeilor

Nu este loc pentru înger decăzuți

Fructul interzis (în curând)



Mai multe cărți românești:

<http://wp.me/P5T1EY-oU>

Copyright

„Eroi de Demult: Episodul 1x01” (Heroes of Old), Ediția Română, copyright 2012, 2017 de Anna Erishkigal, Toate drepturile rezervate, traduse și sacrificate de la „*Sword of the Gods: The Chosen One*”, Toate drepturile rezervat. Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nicio formă sau prin orice mijloace electronice sau mecanice, inclusiv sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, fără permisiunea scrisă din partea editorului, cu excepția unui recenzent, care poate cita pasaje scurte într-o recenzie.

Toate caracterele din această carte sunt fictive. Orice asemănare cu orice persoană, care trăiește sau este moartă, este pur și simplu neintenționată.

Publicat de Seraphim Press, Cape Cod, Massachusetts, SUA.



www.seraphim-press.com

Ediția electronică:

eISBN-13: 9781943036295

eISBN-10: 1-943036-29-2

Editat de [Alina Cristea](#)

Arta de acoperire Copyright 2017 de Anna Erishkigal, Toate drepturile rezervate. Creat din lucrări de artă autoportrete și elemente de stoc licențiate după cum urmează: Mikhail - compilarea imaginilor 1234rf.com 16490730 și 16658637; arme 16466222 și 19224388.

Endnotes

Faceți clic pe [număr] pentru a reveni.

- [1] Nu îți fie teamă, Cea-Care-Este m-a trimis să te ajut.
- [2] Rasa primordială?
- [3] Nu era singur.
- [4] Ești un spirit trimis să mă poarte spre tărâmul viselor?
- [5] Nu m-am temut niciodată de moarte, ci doar de a muri singur.
Mă bucur că ai venit să mă conduci în această călătorie.
- [6] Bine.
- [7] Cea-Care-Este a considerat că trebuie să îți fie salvată viața.
- [8] Pleacă! Pleacă de aici, fir-ar să fie!